

Андрій ГОРОБЕЦЬ: «Перераховані кошти, закуплене за них оснащення для захисників – це спільний внесок громади у нашу перемогу над ворогом»

Супергеройські фільми для України більше не актуальні. Та й для світу, котрий затамувавши подих стежить за нашим спротивом й за тим, як горда нація декласує другу армію світу, стало зрозуміло, що супер-герої мають не голівудську, а українську прописку. Бо у всесвіті Марвелу ці надлюди – одинаки серед пересічних громадян, а в Україні – кожен герой. І не важливо, чи цей супергерой зі зброєю в руках на передовій, з телефоном у руках у волонтерському центрі, з ополоником на кухні, де вариться борщ, за швейною машинкою чи саме цієї миті перекидає кривні невеликі кошти, аби допомогти ЗСУ. Всі ми – герої, кожен – на своєму місці.

«Ти найбільше потрібен вдома»

Андрію Горобцю, як і багатьом його знайомим, на час війни довелося перекваліфікуватися, а ще – повернутися до батьків у Решетилівку. Зараз увесь свій набутий досвід, напрацьовані зв'язки та знайомства, які завів, працюючи на престижній роботі у крутій міжнародній компанії, молодий чоловік використовує заради порятунку своєї країни, заради допомоги українській армії та задля нашої спільної перемоги. Війна примусила пригадати ще одну важливу, дещо забуту нами істину, що людські стосунки і зв'язки важать набагато більше за багатство та гроші. Перефразовуючи слова відомої пісні на сучасний лад, не май сто доларів, а май сотню добрих друзів.

Про таких, як Андрій, американці говорять «людина, яка сама себе створила». Простий хлопчина родом з Решетилівки, де мешкають його батьки, рідні та друзі, зробив успішну кар'єру у міжнародній компанії, що займається дистрибуцією сільськогосподарської техніки. Проте до своєї мрії йшов через терени, набиваючи шишки та пробуючи свої сили у різних царинах. Важкої роботи теж не цурався, хоча має дипломи двох вишів. У 2009 році три місяці працював на Алясці на рибному заводі – чистив лососів. Коли запитую, чи була нагода лишитися в країні, про яку марить більшість емігрантів, Андрій чесно відповідає, що таки була. Чимало людей і лишилося, зараз вже отримали громадянство. Наш земляк таку можливість навіть не розглядав, і в Польщі також, де працював півроку у 2015 році. Там теж був завод, а ще – час, аби подумати про

власне майбутнє. До того, як поїхати на роботу до Польщі, у рідній Решетилівці Андрій працював державним службовцем, зарплата маленька, тому й змушений був шукати кращу роботу закордоном.

«Де народився, там і пригодився – так думаю тоді і зараз так міркую, – говорить Андрій Горобець. – Ти найбільше потрібен вдома. Мене так і батьки виховували, і дідусь із бабусею говорили, що потрібно допомагати, гуртуватися вдома і не боятися роботи. Треба трудитися на благо України. Тож заробив трохи грошей закордоном й повернувся додому. Тут отримав другу вищу освіту й паралельно пішов працювати в агробізнес, переїхав до Києва, де й працював до 2020 року. Потім перевівся до Полтави».

Менеджери перекваліфікуються на волонтерів

... А далі була війна. Як і більшість містян вранці 24 лютого Андрій із дружиною прокинулися від гулу літаків і балістичної ракети, що промчала над Полтавою. Швидко зібрали речі й приїхали в Решетилівку до батьків.

«Поки їхав, борючись з відчуттям тривоги і розпачу, думав, що робити, куди бігти, чим займатися, як і кому можна допомогти. Перший день був важкий у плані психологічному, бо не розуміли насправді, що відбувається, де окупанти. Телефонував до друзів і в Харків, і в Києві, котрі швидко все пояснили, що насправді відбувається», – розповідає чоловік.

Андрій зізнається, що спочатку розглядали з дружиною можливість виїзду закордон, або ж принаймні думав вивезти у безпечне місце кохану жінку із сином, якому за два тижні до війни виповнився рік. Та вирішили, що всі разом залишаться в Решетилівці і що Андрій допомагатиме землякам. Того ж таки дня пішов до місцевого волонтерського центру, поговорив із хорошим другом та колишнім однокласником Михайлом Тіткіком. Якщо з місцевими волонтерами було все зрозуміло, хто і що робить, то з ким далі можна було контактувати за межами громади, було не зовсім зрозуміло. Це зараз волонтерська спільнота працює, мов дружня пасіка, налагоджені необхідні контакти та зв'язки, всі потреби для шпиталів, біженців чи військових оперативно поширюються в публіках і соцмережах. А в перші дні українці відходили від першого шоку й жаху.

«Вирішили поїхати в Полтаву, Міша Тіткік дав номер телефону знайомої волонтерки, з якою працював ще з 2014 року, – розповідає Андрій Горобець. – Вона озвучила необхідний перелік медикаментів, їй першу партію ліків і завезли. Наш земляк і мій однокласник Олексій Черкун працює у обласній лікарні, йому теж доправили вантаж, оскільки в лікарню почали привозити перших поранених. Разом із товаришем поїхали в Епіцентр, аби придбати все необхідне для тероборони та для обласного військового шпиталю. Проте у госпіталі нам сказали, що речі не потрібно лишати – їх вже було достатньо. Тож полтавські хлопці, котрі приїхали цілого буса з речами, запропонували відвезти все до міськради. Там допомогли їм розвантажитися, обмінявся контактами із відповідальними працівниками міської ради. Отак почали координувати дії, скомунікував їх з Михайлом Тіткіком та решетилівськими волонтерами, і механізм передачі гуманітарної допомоги почав працювати зовсім по-іншому. Отак справді необхідна допомога поїхала з Решетилівки на Полтаву й далі – на Харків, Суми, Охтирку, Чернігів».

Спецоперація за кордоном «Знайти тепловізори»

Для решетилівських волонтерів купівля необхідного оснащення для бійців тероборони та військових збройних сил України часто перетворюється на справжню спецоперацію. Саме тому Михайло Тіткік, який координує роботу волонтерського штабу, називає волонтерів таємною зброєю. І ця таємна зброя задля успіху кожної операції задіює всі свої резерви, знайомства, зв'язки, усіх друзів. Ось одна лише історія, як решетилівці діставали перші десять тепловізорів для армії. Андрій тоді якраз і задіяв усі свої зв'язки: обдзвонив всю Україну – і Дніпро, і Львів, Тернопіль, Луцьк, Франківськ. Думав, що хоч на західній Україні щось лишилося, проте колеги лише руками розводили, бо нічого не могли дістати. А тут нагодилися земляки – решетилівці, котрі працюють у Чехії. Прагнули допомогти і хотіли скинути кошти на спеціальний картковий рахунок. «А я їм зустрічне питання – можливо, хоч у Чехії є в наявності тепловізори, бронезилети, каски? Бо вже запитував у земляків, котрі живуть і працюють у Польщі – там наші волонтери

вже всі запаси скупили. От якраз і спрацювали саме хлопці в Чехії – все дістали», – розповідає Андрій Горобець. Після закупів – наступна спецоперація по доставці такого життєво важливого вантажу. До транспортування долучалися колеги Андрія у Львівській області та клієнт-фермер, що обробляє землі упритул до кордону і має товаришів на польській митниці. Усіх секретів не розкриватимемо, та за день після покупки 10 тепловізорів та 6 розгрузок доїхали з Тернополя до Решетилівки. Земляки у Чехії й далі допомагають решетилівським волонтерам. Їхніми зусиллями громада отримала наступну партію із 17 бронезилетів, спальних мішків, рацій, біноклів та пледів, а днями прибули такі необхідні тактичні рукавиці.

«Безцінна кожна гривня, кожен переказ, які рятують життя наших бійців і наближають перемогу»

Усі ці такі важливі для захисників гаджети та обладнання волонтери купують завдяки коштам, які акумулюються на спеціальному рахунку. Про його стан, надходження коштів та витрати Андрій Горобець постійно публічно звітує перед громадою, і в соцмережах зокрема. Розповідає, що ідея відкрити такий картковий рахунок виникла під час одного із перших візитів до волонтерського центру. Тоді Євгенія Тіткік зауважила, що чимало мешканців громади прагнуть допомогти коштами. Волонтери можуть хіба готівку зібрати, а от картки, на яку люди могли б скидати кошти, не було. «Пішов у міську раду, обговорили

цей момент із Оксаною Анатоліївною та Інною Василівною. Запропонував відкрити рахунок у банку саме для цих потреб, адже допомогти прагнули не лише решетилівці, а й земляки закордоном», – зауважує Андрій Горобець й додає, що нині на рахунок закумульовано 500 тисяч гривень. Частина коштів перерахували юридичні особи, фінансова допомога надійшла зі США, Канади, Гонконгу, Франції та Польщі. Та лєвова частка зібраних коштів – це перекази від мешканців громади.

«Ми щиро вдячні за довіру, радію від того, що ми так гуртуємося, аби забезпечувати наших бійців усім необхідним. Для прикладу, тепловізори ми вибирали за технічними характеристиками одні з кращих, аби було видно мінімум на кілометр. Усе задля того, аби диверсійно-розвідувальні групи були вчасно помічені й не змогли наблизитися до наших бійців. Так що перераховані кошти, закуплене за них оснащення для захисників – спільний внесок громади у нашу перемогу над ворогом, – говорить Андрій Горобець. – От після цієї перемоги ми поіменно подякуємо кожному, хто перерахував кошти для наших захисників, на шпальтах вашого видання. Бо насправді безцінна кожна гривня, кожен переказ, які рятують життя наших бійців і наближають перемогу. А сумнівів у цій перемозі немає. Вороги не думали, що українці можуть бути такими згуртованими. Думали, що ми їх тут хлібом-сіллю зустрічатимемо, а виявилось, що „байрактарами“ і „джавелінами“. Вірю в перемогу, після якої у цій країні залишаться лише ті, кому потрібна Україна і хто заради неї буде працювати, відбудовувати, вболівати і радіти кожній нашій спільній перемозі».

Настя ТОПОЛЯ

ЗНАЙ НАШИХ

Максим ГОРОБЕЦЬ: «Думаємо не про себе, а про солдатів, про Україну і перемогу, яка обов'язково буде за нами»

Народна мудрість і майже народна пісня стверджують, що двічі в одну річку важко увійти. Максиму Горобцю з Пасічників, як і багатьом його землякам, це вдалося з легкістю — двічі стати волонтером. Обидва рази — через війну. Та якщо першого разу це сталося через війну на Донбасі, то зараз бомби з ракетами прилітають у міста та села сусідніх Харківщини та Сумщини. І в самі Пасічники війна дісталася разом із родинами, що втікали від пекла, вибухів і рашистських «визволителів», аби знайти спокій і прихисток у дружній та турботливої громаді.

Навчив німців готувати борщ і вареники

Як і чимало ровесників, Максим Горобець після закінчення школи мріяв побачити світ, побувати в Європі. Тому коли перед хлопчиною з простої селянської родини, де тато працював трактористом, а мама дояркою, постав вибір майбутнього університету, між педагогічним та аграрним вишем Максим обрав останній. Бо дізнався, що під час навчання в Полтавській державній аграрній тоді ще академії студенти мають нагоду пройти стажування за кордоном. Тож альтернативи не було — «аграрка» і спеціальність агронома. У 2015 році під час такого стажування попрацював на молочній фермі у Німеччині, а за два роки вже у якості агронома поїхав до Швейцарії — працював у теплиці. Про враження від тих закордонних мандрів-заробітків говорив так: «Добре там, де нас немає, але вдома завжди краще. Ніхто з широкими обіймами нас там не зустрічає й гроші на голову не падають. Кожен цент потрібно заробити тяжкою працею. І зовсім інший статус в українців за кордоном. Так само й інше ставлення до людей, інший менталітет. Те ж стосується і кухні. Немає такого, що зранку обов'язково мають бути гарячі страви. Сніданок — десь близько 10 ранку. Зазвичай це кава без цукру з молоком і якісь канапки».

Звісно ж, і борщу немає. До слова, Максим сам добре готує, у рідних Пасічниках і навколишніх селах його команду добре знають — останні 5 років безкоштовно готують смачні страви на День села та інші свята. Коли стажувався у Німеччині, щосуботи увечері разом із господинею ферми та її доньками готував українські страви. Хлопець навчив їх

готувати той же борщ, голубці, налисники, фарширований перець. «Навіть вареники ліпили і записали рецепт. І до сьогодні присилають фото, як готують українські страви, — розповідає Максим. — На жаль, через війну зараз немає часу, щоб довго спілкуватися з німецькими друзями, бо увесь час займаємося волонтерством».

Війна застала посеред пшеничного поля

Перший волонтерський досвід Максим Горобець пройшов ще у 2014 році. Тоді волонтерський штаб разом із Іриною Тернівською, чоловік якої пішов у АТО, організували у сільському будинку культури. Збирали допомогу для земляка-захисника та решти хлопців на передовій і відправляли на Донбас. Вдруге волонтерську команду довелося збирати вже 24 лютого 2022 року.

Наразі Максим волонтерить і навчається фактично без відриву від війни — отакі вони, українські реалії у XXI столітті. Здобуває вищу освіту — ступінь доктора філософії, захист дисертації має відбутися цього року. Усю стипендію перераховує на потреби ЗСУ. Паралельно викладає на кафедрі екології Полтавського державного аграрного університету. А ще у рідних Пасічниках дипломований агроном Максим Горобець займається насінництвом — вирощує ячмінь, пшеницю, сою. Клієнти задоволені, адже агроном обирає лише перевірені сорти, високоврожайні, стійкі до стресових умов. До речі, війна застала молодого агронома якраз посеред пшеничного поля.

«Ми рано-вранці поїхали в поле. Я ще не знав тоді, що о 4 ранку розпочалася війна, — розповідає Максим Горобець. — Підживлювали пшеницю, коли почув глухі такі хлопки. Не знав, що це впали ракети на міргородський аеродром. Коли дізналися про все, написав у нашу групу в Фейсбукі «Пасічники починаються з тебе», адміністратором якої я є. Провели невеличкі збори і вирішили на базі нашого клубу знову створювати волонтерський штаб. Звісно, підпорядковуємося ми Євгені Канівець-Тіткі, вона над нами головна. Заручилися підтримкою нашого старости Валерія Міщенка, разом із Оленою Коп'як збрали команду і почали збирати гуманітарну допомогу. Робили заклади всім селом, щоб допомогти військовим».

Як усією громадою цигарки набивали і капусту квасили

Коли потребу в продуктах закрили, у Пасічниках вирішили виготовляти... цигарки для військових. Бо ціни на тютюнові вироби зараз добряче кусаються. Максим розповідає, як вийшли на волонтерів, котрі привезли до Пасічників з Полтави гільзи для набивання сигарет і фабричний тютюн. У селі є дві електромашинки, які й набивали гільзи тютюном. Коли фабричний тютюн закінчився і справа дійшла до домашнього самосаду (а його несли й місцеві мешканці, і з інших громад доправляли), цигарки набивали вручну усім миром — і жінки, і чоловіки, і діти, й курці й ті, хто в житті ніколи не палив. Кількадесят тисяч сигарет передали бійцям тероборони та військовим.

Потім у Пасічниках почали квасити капусту. Зараз такий період, що минулорічна капуста починає підгнивати, навіть якщо її зберігати у глибокому й холодному льосі. Вихід один — квасити з моквою. От і місцеві волонтери вирішили цей стратегічний продукт перетворити на мультивітамінну бомбу. Капусту зносили зі всього села, щоб овочі не пропали. Переробили вже під два центнери капусти. Щоправда, у другій партії привезених овочів було більше моркви, ніж капусти. Та ми ж говоримо про хазяйновитих земляків: з моркви, що лишилися, зробили смачнезу моркву по-корейськи. «Тільки салат робили холодним методом, — розповідає Максим Горобець. — Бо кип'ятити олію немає часу: потрібно працювати швидко і якомога швидше передавати продукцію. Тим більше, що маємо справу з весняним авітамінозом, думаємо не про себе, а про солдатів, про Україну і перемогу, яка обов'язково буде за нами».

«Ми щиро обігриваємо громадою тих, хто вирвався з пекла війни»

Зараз волонтери допомагають біженцям, які оселилися в Пасічниках. Максим Горобець розповідає, що таких 5 родин, у кожній — до 6 осіб. Йдеться про сім'ї з Харкова, Слов'янська та Луганська. Для них місцева команда небайдужих шукала будинки, придатні для проживання, бо чимало таких, що стояли тривалий час порожні без господарів. Подвір'я та помешкання прибрали, де

необхідно було — зробили невеликий ремонт. Підключили опалення, Інтернет, телебачення, забезпечили дровами, продуктами. Війна згуртувала ще більше мешканців й до того дружніх Пасічників, жоден мешканець не лишився осторонь чужої біди. Максим розповідає, що земляки несуть до клубу консервацію і все, що вирощене в селянських господарях — від молока до яєць і м'яса. Всі ці продукти розподіляються між родинами біженців. При потребі Максим підвозить їх додому.

Молодий чоловік зізнається, що було дещо складно психологічно заспокоїти українців, які втікали в Пасічники від війни, розрадити їх при зустрічі, бо ніколи в житті не бачив стільки страху в очах людей. «Був випадок, коли чекали сумчан, а ті потрапили під обстріл у зеленому коридорі, до нас дісталися вже майже о третій ночі, — розповідає Максим. — Ми всі не спали, чекали, зносили провізію в будинок. Забезпечили всім — подушками, ковдрами, постільною білизною. Коли приїхала родина, на них чекав гарячий суп, наші жінки наліпили й наварили вареників. Люди були розчулені такою зустріччю. А ми щиро обігриваємо громадою тих, хто вирвався з пекла війни».

Говоримо з Максимом про історії з так би мовити «невдячними біженцями», які активно ширять у соцмережах деякі користувачі. Чоловік зауважує, що таких не зустрічав. У Пасічниках мешкають звичайні родини, які шашликів не вимагають. Навпаки, у затишному й мальовничому селі їм подобається все і люди насамперед, дехто вже зацінів зону відпочинку, милувався на лебедів, що прилетіли до

Пасічників. Приходили й до волонтерського штабу, пропонували свою допомогу. Натомість місцеві радять відпочити і відійти від обстрілів. Та коли буде потреба, обов'язково скористаються запропонованою допомогою. Максим Горобець зауважує, що родини, які втекли від війни в Пасічники навпаки телефонують своїм рідним і запрошують до себе в село: хоч і буде у будинку тісенько, та головне, що всі разом і в безпеці. Дехто з переселенців починає обживатися у мирних і гостинних Пасічниках, тому прохають місцевих мешканців допомогти із насінням та посадковою картоплею — вже планують садити тут город.

«Ми ж і про соціально незахищені верстви земляків також турбуємося. Разом з Віталієм Івановичем організувалися й постачаємо із Решетилівки самотнім пенсіонерам соціальний хліб по 11 гривень та 15 гривень за буханець. Привозимо його до будинку культури, а тим, кому складно самостійно пересуватися, доставляємо додому», — розповідає Максим Горобець. Зауважує, що насправді волонтерство — це вміння комунікувати з людьми. Не приховує того факту, що команда втомлена, але всі тримаються й щодня продовжують таку складну, але потрібну роботу. «Хотів би подякувати усій нашій потужній команді волонтерів — Олені Коп'як, Ростиславу Коп'як, Альоні Коломієць, Сергію Тернієвському, Наталії Мансуєвій, Івану Тернієвському, Вазіру Гізатулліну, Василю Ярмолі, Миколі Симбраку, Михайлу Сеньку, нашій громаді й старості Валерію Міщенку. Бо наша сила — у наших людях і в єднанні!»

Настя ТОПОЛЯ

ЗНАЙ НАШИХ

Психолог Руслан ЮШКЕВИЧ: «Наш розум – це наш захист, а війна потребує холодного розуму»

Нині Західна Україна стала для багатьох українців, наляканих війною, таким собі острівцем відносної безпеки. Львів, Франківськ, Коломия і Хмельницький, Чернівці, маленькі містечка Буковини, Закарпаття і Прикарпаття дали прихисток сотням тисяч родин зі Східної, Південної та Центральної України. Проте далеко не всі втікають у безпеку, є й чимало тих, хто поїхав подалі від західного кордону — у серце України і на її Схід. Руслан Юшкевич із тих, хто навпаки, поміняв безпечний Хмельницький на Решетилівку. Сюди чоловіка привело кохання, воно ж разом із бажанням бути корисним і допомогти громаді та вимушеним переселенцям своїми знаннями тримають у нашій громаді. Руслан — один із тих психологів, котрі нині допомагають решетилівцям знайти рівновагу у світі, охопленому війною.

3 потяга — у війну

Сексолог, практикуючий психолог, кандидат у психотерапевти по методу Символдрами — так просто й коротко говорить про себе Руслан Юшкевич. Він народився і живе у Хмельницькому. Майже 25 років свого життя присвятив телебаченню — працював на хмельницьких телеканалах, на Магнолія-ТВ. «Працюю вже 10 років у Хмельницькому аматорському народному театрі, знімаюся в рекламі. І швець, і жнець і на дуді гравець — це про мене. Бо як будь-яка творча людина люблю розвиток, самовдосконалення, постійно щось нове вивчати», — посміхається чоловік. На телебаченні працював до минулого року та потім свою кар'єру завершив, натомість з головою занурився в не менш улюблену психологію. Як зізнається, довелося обирати, бо на двох стільчиках складно всидіти, тому вирішив приділити всю увагу, сили й енергію саме психології.

Про війну Руслан Юшкевич знає не з чуток, бо від початку бойових дій на Сході країни у 2014 році у складі знімальної групи разом із хмельницькими волонтерами їздив на Донбас. Знімав сюжети про роботу волонтерів, про хлопців на передовій. Їздили по всій лінії розмежування. А це майже вся Донецька область, менше — Луганська. Бував біля самого Донецька, у Авдіївці, Попасній.

«Так сталося, що у перший день війни я приїхав потягом у Полтаву до коханої о 5-й ранку, — розповідає Руслан Юшкевич. — І о 5.30 якраз почув, як ракети полетіли на

Миргород — саме тієї миті, коли доїхали з вокзалу і зайшли у квартиру. Коли стало зрозуміло, що відбувається, почали телефонувати друзі та знайомі. Так опинився у цьому інформаційному вирі, в інформаційній навалі, тому що люди були розгублені, не знали, що робити. Тому довелося як психологу по максимуму включатися, коли віднайшов ресурс в собі. Всі ми люди, всі ми страждаємо, але психологи, психотерапевти швидше адаптуються, бо вміють рефлексувати, називати речі своїми іменами, знають людські емоції та травми, як вони діють, а тому можуть більш ефективно і швидше відновлюватися».

Службу психологічної підтримки «Перемога» створили буквально за два дні

Тож, вже у четвер 24 лютого та наступної п'ятниці разом із колегами Руслан Юшкевич почали створювати службу психологічної підтримки, об'єднуючи кваліфікованих і досвідчених психологів та психотерапевтів, які готові були працювати й надавати психологічну допомогу землякам у всіх куточках України. На сьогодні служба психологічної підтримки «Перемога» об'єднує понад сотню спеціалістів з України, а також тих, хто встиг евакуюватися до Європи, фахівців, що давно живуть і працюють за кордоном — у США, Канаді, Ізраїлі. Руслан розповідає, що спочатку було непросто, оскільки виникали проблеми зі зв'язком у Харкові, Миколаєві, інших містах, де велися активні бойові дії. Проте з часом служба активно включилася в роботу на всіх можливих ресурсах та у мережах — у Вайбері, Телеграмі, працюють на платформі Zoom. Кожну годину чергує група з трьох психологів.

«Основні складнощі, на першому тижні-півтора — як бути з людиною, котра дзвонить із бомбосховища і з технічних причин зв'язок обривається посеред розмови, — розповідає Руслан Юшкевич. — Пропрацювали технічні можливості, щоб при втраті контакту з одним спеціалістом, розмову міг „підхопити“ інший. На сьогодні схема роботи вже відпрацьована. Спочатку це були шоківі запиту, травматичні, люди зверталися у відчаї й страху. Зараз ситуація стабілізувалася, кризових запитів на порядок поменшало. Не те, щоб втяглися у війну, просто наша психіка почала адаптуватися до неї».

Дихання — проти шоку, вода і вітаміни — для відновлення мозку після стресу

Стан перших днів війни — це шокова травма. А завдання психологів — швидко стабілізувати людину психологічно у максимально короткі терміни. Ви це можете зробити й самотужки, якщо усвідомлюєте, що у вас чи в когось із близьких шок. Психолог пояснює, що у відчаї та паніці людина перестає контролювати свої емоції й навіть своє тіло. Виникає відчуття падіння, або провалу. Ми ніби падаємо, точніше психіка «вилітає». Щоб повернути контроль за тілом, потрібно дихати за принципом квадрату.

«Класична вправа, коли на рахунок „раз-два-три-чотири“ робимо вдих, на рахунок „раз-два-три“ затримуємо повітря і на рахунок „раз-два-три-чотири-п'ять-шість“ видихаємо. Видих має бути довшим. Три секунди паузи і повторити ще разів вісім. Це дозволяє стабілізувати дихання, — радить Руслан Юшкевич. — Другий момент, коли людина в такому роздрі, потрібно проговорити вголос, що вона бачить навколо себе, потім — що чує, які запахи відчуває, до чого торкається і які відчуття в неї викликають ці дотики. Таким чином ми примушуємо наш мозок відключитися від емоцій, які є природними в такому стані. Тобто виключаємо емоції і вмикаємо розум. Наш розум — це наш захист, а війна потребує холодного розуму. Коли робимо вправи на дихання, важливо дихати животом. Бо коли лякаємося в тривозі, організм замикає діафрагму. Виходить замкнене коло. Бо легені не вентилюються, у мозок не потрапляє кисень і той вмикає паніку. А вона в свою чергу ще міцніше затискає діафрагму. Ми починаємо тругитися вуглекислим газом. Коли ми насильно дихаємо животом, легені вентилюються повністю. Вправи насправді дуже прості, але у кризовій ситуації вони рятують».

Руслан зауважує, що свого страху й шоку не варто соромитися. Бо це нормальна реакція психіки на ненормальні обставини. «Ми народжуємося, щоб жити, а не для того, щоб вмирати. Війна — це смерть, війна — це біль. Війна нікого не питає і ми опиняємося в стані шокової травми. Це порушення наших меж і кордонів і ми не можемо це контролювати», — додає психолог.

Як свого часу знаменитий літературний персонаж

Михайла Булгакова професор Преображенський не радив читати до обіду радянських газет, так само психолог Руслан Юшкевич не радить читати новини про війну, ледь продерши зранку очі. Усе це — заради психічного здоров'я, бо наш сонний мозок занадто чутливо сприймає все, що ви прочитаете натщесерце. Саме так, тому спочатку краще змити сон з обличчя водичкою, почистити зубки, поснідати, випити кави, написати повідомлення рідним і близьким, що з вами все добре — і лише після цього братися до новин.

«Потрібно до півгодини після сну, бо в цей час наша психіка вразлива до будь-якої інформації. Вона всьому вірить і наші критичні фільтра ще не включилися. Лише після цього можна читати новини. На сьогодні ми дуже втомлені, психіка вимотана. Тому важливо читати новини не більше, ніж 15 хвилин на годину, якщо вже так хочеться витратити на них час, — радить Руслан Юшкевич. — І потрібно пити багато води, бо цього потребує мозок у стані стресу. Окрім того важливо було б зараз потурбуватися про себе в плані вживання вітамінів, того ж магнію, який допомагає мозку будувати нові нейронні зв'язки. Та головне — не енергетиків, не кави. Вони мозку не допомагають, лише виснажують».

«Діємо за принципом палаючого літака»

Нині перший шок в українців вже пройшов. Тепер до психологів звертаються з іншими проблемами. Руслан Юшкевич розповідає, що на всеукраїнську лінію служби психологічної підтримки звертаються переважно через побутові теми — сварки між рідними, розрив родинних і сімейних зв'язків. Переважно вони рвуться після того, як українці розповідають рідним у росії, що ракета в будинок прилетіла, а родичі звідти відповідають щось на кшталт «не бреші, ми вас рятувати прийшли». Ті, хто евакуювався і хоче повернутися, мають почуття провини. Це так званий синдром того, хто вижив.

У Решетилівці у групі психологічної допомоги Руслан нині переважно спілкується

з волонтерами. У них — вигоряння, бо невтомні волонтери вважають, що недостатньо допомагають, або агресують на те, що втомлюються. «Пояснюю їм і всім, хто зайнятий допомогою та порятунком, що ми всі діємо за принципом палаючого літака: спочатку кисневу маску на себе, а вже потім на того, кого збираємося рятувати. Бо якщо цього не зробимо, то і його не врятуємо і себе загубимо. Тобто якщо ти волонтер, волонтериш до тієї пори, поки тобі не треба поїсти. Тому робимо перерви», — зауважує психолог.

У роботі з переселенцями доводиться мати справу із синдромом фантомної сирени, коли людина чує сигнал тривоги буквально в кожному звуці. Дверима в під'їзді гримнули — для них це вже звук вибуху. Ну, й агресія. «В стресі людина проживає, як пружина — всі емоції заганяються всередину, бо на часі лише одне — вижити, горювати будемо потім. Коли людина опиняється в безпеці — всі ці емоції витискаються, виплескуються тут. Варто розуміти, що ця агресія направлена не на нас із вами, а на ворога. І це теж породжує багато конфліктів, бо люди не розуміють, чому на них агресують. А той, хто агресує, переживає, що не стримався і від того ще зліше».

Нині вся наша країна переживає стрес. І часто класичні етапи — як то заперечення, агресія, торг, депресія та прийняття — не слідують один за одним. Проте рано чи пізно кожен із нас дійде до того, коли психіка звільниться і почне працювати в новій реальності. «На сьогодні багато людей пройшли точку неповернення. Хтось ще живе у старому світі, де існують хороші й погані, та прийняти доведеться нову реальність, де та сама білорусія є ворогом, та сама московія є ворогом. Тобто немає в нас сусідів нормальних. І хто розуміє, знає, що ми переможемо, відновимо кордони і будемо жити по факту як той же Ізраїль. Реальність полягає в тому, що план Маршала для України вже готується, тобто відновлювати нас будуть усім світом, аби продемонструвати: коли цивілізація перемагає, то й країна розквітає».

Настя ТОПОЛЯ

ЗНАЙ НАШИХ

Анна КАЛАШНІКОВА: «В нас люди просто неймовірні, відгукуються на чужий біль»

Коли починають говорити гармати, а на землю падають бомби — музи замовкають. Та не всі вони лишають рідну землю у пошуках безпечного місця десь за кордоном. Чимало митців, діячів культури зараз боронять рідну Україну зі зброєю в руках, як скажімо, музиканти гурту «Антитіла», Юрко Юрченко чи Андрій Хливнюк з гурту «Бумбокс». Інші, як от поет і музикант Сергій Жадан — волонтерять, чи, як зірка *Playboy* Даша Астаф'єва, чистять картоплю, аби приготувати їжу для бійців. Чи, як засновниця і керівниця решетилівського театру танцю «Гармонія» Анна Калашнікова, у тилівій громаді допомагають землякам, що втікають від жахів війни із Харківщини, Сумщини, Донбасу.

Хотіла стати режисером, але перемогли танці

Решетилівка стала для Ані рідною 13 років тому. Саме сюди після вручення червоного диплома приїхала випускниця Гадяцького училища культури імені Івана Котляревського (нині — фахового коледжу культури та мистецтв), з нашим містом вирішила пов'язати долю і збудували успішну кар'єру. Решетилівку обрала сама, хоча до цього переїзду ніколи тут не була. Про вибір не пожалкувала жодного разу, як і про фах, який обрала.

Аня родом із Миргородського району, з простої родини, де ні тато, ні мама не були пов'язані з мистецтвом чи культурою. А мале дівча з дитинства тяглося до прекрасного: малювала, співала, танцювала, вигадувала та самотужки конструювала сценічні костюми, брала участь у місцевій художній самодіяльності. Зізнається, що хореографією насправді серйозно не займалася, бо в селі не було гуртків, як і хореографа, котрий би приїздив навчати танців сільську малечу. «До останнього не сприймала це як майбутню професію, — розповідає Аня. — Цим жила, але не задумувалася, що цим можна заробляти на життя. Бо, як говорять у селі: „Та що там ті танцюльки? На хліб не заробиш“. Мамі дуже хотілося, аби я стала лікарем чи фармацевтом. Теж приглядалася до цієї професії. А ще говорила, що буду прапорщиком — брат у мене військовий, то й тяглася за ним. Буквально вже у випускному класі таки визначилася, що хочу займатися фахом, пов'язаним із режисурою. Бо в сільському

клубі брала активну участь у самодіяльності, самі вигадували сценки, ставили вистави. Завідувачка нашого клубу якраз закінчила Гадяцьке училище. Цей заклад і мені рекомендувала. Я навіть хотіла обрати спеціалізацію „видовищно-театралізовані заходи“. Але танці перемогли».

Вже працюючи в Решетилівці, у міському Будинку культури Анна Калашнікова паралельно отримала вищу освіту за своїм фахом у Полтавському педагогічному університеті.

«Гармонія» виборювала лише перші місця та гран-прі

Театр танцю «Гармонія» — це Аніне «дитя», яке вона створювала сама, з нуля, вкладаючи всі свої знання, любов і захоплення народними танцями. Отаких самих маленьких фанатів танцю та їхніх батьків молода викладачка об'єднала у єдину й «гармонійну» родину. Не зупиняли навіть відсутність на початку діяльності того ж танцювального залу, який нині облаштували власними силами. Займалися самовіддано й натхненно, хореограф заряджала і надихала малих танцюристів, котрі відточували свою майстерність. Батьки підтримували фінансово та морально. Результат — перемоги у всіх конкурсах, в яких «Гармонія» брала участь, починаючи від самого першого змагання, котре стало переможним. Аня не без гордості за вихованців зауважує, що за всі роки існування колективу юні танцівники жодного разу з конкурсів не привозили дипломів

другого ступеню — виборювали лише перші місця та гран-прі. «Гармонія» двічі була за кордоном — у Болгарії та Грузії. «У нас склалися чудові стосунки із міською владою, — розповідає Анна Калашнікова. — Як говорила Оксана Анатоліївна, „Гармонія“ — це візитівка нашого міста. Ми відкривали і закривали змагання, фестивалі, зустрічали гостей міста. Нас підтримували й допомагали, коли потрібне було взуття чи кошти на поїздку. Олександр Біленький допоміг із фінансуванням, аби колектив полетів на конкурс до Грузії. Нам не відмовляли, а ми в свою чергу намагалися достойно представити на змаганнях рідне місто».

У березні 2020 року підкорення танцювальних вершин призупинили пандемія з карантинном. Юні артисти просиділи вдома на карантині декілька місяців. Аня пояснює, що танцюристам, як і спортсменам, потрібно відновлюватися після вимушеного простою, бо коли місяць танцюєш, а два сидиш вдома, то форму втрачаєш, а номери забуваються. Коли вдалося повернутися до конкурсів, основний склад «Гармонії» уже був у випускних класах, а молодшу групу на заміну не встигли підготувати через усе той же карантин. Хореограф зауважує, що коли немає концертів, то немає й стимулів. Дистанційно проводили заняття теж складно. «Хореографія онлайн в хаті без станка — не те. Особливо, коли група 20 чоловік, не бачити, що кожен з них робить. Вирішила не калічити своїх вихованців, тож вдома вони робили вже добре відомі вправи на розтяжку». Коли ж знову почали займатися повноцінно, трапилася війна.

«Наші люди, хоч і мамонта попроси, — обов'язково знайдуть»

Війна застала Аню вдома. «Не було віри, що це справді з нами відбувається, — зізнається дівчина. — І страшно, і незрозуміло, що робити, куди бігти і що так взагалі може бути в сучасному цивілізованому світі. Але з Решетилівки вирішила не їхати. Власне, й думок таких не було. А хто мене де чекає, за великим рахунком? Бо немає ніде краще, як вдома».

Зараз не танцюється — та й натхнення немає. Натомість всі працівники міського Будинку культури — сценаристи, вокалісти, танцівники і ведучі — стали волонтерами. Всі вони опікуються волонтерським пунктом, який діє на базі закладу з початку війни. Тут Аня разом із колегами зустрічають біженців, що втікають від війни і рятуються у Решетилівській громаді, допомагають їм підібрати одяг та взуття, інші речі при потребі. Історії бувають різні, як і люди. Аня не дуже хоче про це говорити, проте з людським хамством доводиться теж мати справу. І знаходяться ті, хто навіть дорікає волонтерам болючими й незаслуженими обвинуваченнями на кшталт «Самі собі все порозбирали». Таке почула від жінки, котрій пояснили, що допомога безкоштовна, проте не потрібно сприймати пункт видачі одягу, як безкоштовний секонд-хенд, куди можна приходити «на завоз» і вишукувати гарні речі, адже допомога й іншим потрібна.

Більшість цю допомогу сприймають із вдячністю. Йдуть на контакт і з боєм у голосі розповідають про жахіття війни, поневіряння та дивовижний порятунок із самого пекла. Як от родина з Чугуєва, котра взяла на виховання 10 дітей у свій дитячий будинок сімейного типу. «Мама — молодець, але видно було, що вона дуже розгублена, — говорить Аня. — Розповідала, що в родині було все, адже дбали про дітей, їхній добробут. Затишний будинок, повний погріб консервації, морозилки з м'ясом... Та довелося кидати все, втікали з-під обстрілів, хто в чому був. Встигли лише діток вхопити, взяли речі лише на два дні, щоб хоч білизну перевдягти. Коли виїздили, російські війська розстріляли колону, так що ця родина дивом встигла проскочити. І таких історій багато. Так само люди з Охтирки. По них видно, що ці люди бачили бомби, які падають на їхні будинки, оцей жах у очах стоїть. І реакція відповідна на звуки, на які ми не зважаємо: прийшла дівчина по одяг, а тут

дверима вхідними гримнуло — вона аж підскочила, бо злякалася, що це вибух».

Щодня на своїй сторінці у Фейсбуці Аня пише нові потреби — для біженців, для захисників, для дітей. Разом із колегами збирали кошти на картковий рахунок, щоб придбати каву, чай та цигарки для військових. Допомогали з харчами для тварин, котрих врятували з-під обстрілів у харківському Екопарку Фельдмана та перевезли до Ковалівки під Полтаву.

«Постійно пишу потреби, постійно в людей щось прошу, щоб приносили — то взуття, то куртки, то іграшки для дітей. В нас люди великі молодці, просто неймовірні, відгукуються на чужий біль — вони стільки всього приносять. Як жартують, наші люди, хоч і мамонта попроси, обов'язково знайдуть, — посміхається Аня. — Багато хто нові речі приносить, підприємці зі своїх магазинів крам несуть — взуття, спортивні костюми. От я пишу потреби, що потрібен дитячий візочок — привезли два. Люди віддають безкоштовно попри те, що могли б продати. Несуть іграшки, пазли, розмальовки, фломастери, олівці для малечі».

Одна із нещодавніх потреб, про яку Аня оголосила на своїй сторінці — дитячі малюнки для захисників. Розповідає, що громада отримала гуманітарну допомогу з Польщі, а в ній трапився дитячий малюнок. Приклеїли його на стіну, в своєму пункті, потім колекцію поповнив другий, третій. Отак вирішили створити стіну з малюнків, Аня зняла те все на відео, запостила у соцмережах. У відповідь хлопці з передової почали писати у коментарях прохання, аби надіслали і їм такі малюнки. Отак і почали передавати бійцям малюночки. «Бо це справді важливо: дитячі малюнки гріють серце й душу, стають оберегом для наших хлопців. І стимулом обороняти рідну землю й малечу, яка тут підрастає», — переконана Анна Калашнікова.

Вона щиро вірить в перемогу і наші доблесні ЗСУ, як і кожен з нас. Переконана, що кожен з нас, навіть той, хто не вміє тримати зброю в руках, щодня наближає нашу спільну перемогу. Кожен — на своєму місці. Бо ми всі — єдина велика громада і неймовірно дружня родина. А ми щиро віримо, що після перемоги у мирній Решетилівці пройде грандіозний фестиваль з концертом. І вихованці Ані обов'язково на цьому концерті влаштують флешмоб і перфоманс — як присвяту вільній і незалежній Україні, її мужньому й нескореному народу.

Настя ТОПОЛЯ

ЗНАЙ НАШИХ

Настя ЛЕБЕДИНСЬКА: «Поки українська малеча посміхаються, у нас є майбутнє»

Діти війни — у сучасному світі це словосполучення звучить жахливо, ніби гермін з іншого, темного століття, якихось прадавніх доісторичних часів. У сучасній Україні воно, на жаль, стало реальністю. Наші дідуся з бабунями мали цей статус після Другої світової, а тепер війна стала реальністю для наших дітей, вкрала дитинство в українських хлопчиків та дівчаток. На щастя, залишаються дорослі, котрі між волонтерством встигають виконувати надважливу задачу, а фактично продовжувати свою звичну для мирного життя роботу — повертати посмішки на дитячі обличчя, відволікати малечу від війни. Цим у Решетилівці займається Настя Лебединська.

Працює не за фахом, а за покликком серця

Коли наша героїня обирала майбутню професію, про педагогічну ниву навіть не йшлося. Радше про ниву класичну, бо після 9-ти класів решетилівської гімназії Настя продовжила навчання спочатку у аграрному ліцеї імені І. Боровенського, а потім — і в аграрній академії в Полтаві. Проте нині працює не за фахом, а за покликком серця. Бо мала мужність змінити роботу, коли відчула, що займається не тим, що їй справді до душі. Тому й пішла з аграрного ліцею, де працювала деякий час, до міського будинку культури художником. Пояснює, що художньої освіти теж не має, але малює й займається творчістю все життя, навчається самостійно, вдосконалює майстерність. Отак само — без фахової освіти — й малих митців взялася виховувати. Розповідає, що працювати з дітками завжди мріяла, хотіла відкрити власний гурток, але зупиняв той факт, що не мала педагогічної освіти.

«Маю звичку не правильно оцінювати себе — здається, що не вдасться, а коли беруся до справи, то все добре виходить. Отак і з гуртковою роботою, побоювалася, що в мене немає правильної педагогічної освіти, проте дуже швидко знайшла спільну мову зі своїми вихованцями», — зізнається Настя Лебединська. Вона — яскравий приклад того, що диплом педуніверситету аж ніяк не гарантує статус вчителя в очах учнів. Головне для вчителя — любов до дітей і щирість, які малюки дуже гостро відчувають і тягнуться до тих, хто любить їх. Так сталося і з Настею, коли керівник гуртка «Пластиліновий живопис» Марія Романько пішла у декретну відпустку, а Насті довелося її замінити.

Жартує, що з великого переляку й не помітила, що працювати довелось в нових карантинних умовах. Адаптуватися допомагала дівчора, разом із ними освоювала й нову техніку живопису пластиліном.

«Робити це було не складно, бо не боюся вчитися, робити помилки й виправляти їх, — розповідає Настя. — До того ж я люблю випробування, свого часу пробувала себе в різних техніках. Був період, коли малювала олівцем — пробувала графіку. Потім освоїла фарби, бо колись вирішила, що не буду малювати, бо не вмю розбиратися в кольорах. Навчилася. Кожна людина — це художник, кожен бачить світ по-своєму і як його бачить, так і малює. Тому і з пластиліном я просто поповнила для себе скарбничку отого «ухти, хочу й собі спробувати». Вдосконалювала вміння і знання разом зі своїми вихованцями, пірнула з головою у тему. Тому опанувати було геть не складно».

«Коли оченята горять від захоплення — то безцінно»

Після «Пластилінового живопису», подолавши власний забобон, що гарним вихователем і вчителем можна стати виключно із дипломом, Настя Лебединська створила і власний авторський гурток «Хоббі Art». У нього набирає дітей із 6 років, хоча найменший із вихованців всього лише 5. У обох гуртках займаються по 16 дітей. Всі вони — і малі, й більш дорослі — талановиті розумами, розвинені, активні, допитливі й смішні. Великі молодці, з якими й дорослому керівнику гуртка не нудно. Отак про своїх вихованців відгукується Настя. Вона намагається шукати такі теми, аби малечі було цікаво. «Розпочинали із паперопластики, потім перейшли на нитки, з яких виготовляли іграшки та предмети для декору інтер'єру. Так само і пластилін у нас був

не зовсім звичний — вчилися робити вітраж на склі. Діткам це подобається. А коли оченята горять від захоплення — то безцінно. Чи коли просять, а давайте ми вже не будемо говорити, а робитимемо власними ручками».

Проте у лютому корективи в роботу обох гуртків вніс уже не карантин.

«Я — донька атовця!»

23 лютого Насті довго не спалося — малювала. Сон зморив уже під ранок. А оскільки лягала пізно, то за звичкою поцупила у ліжку й телефон, подалі під подушку, аби не розбудив її та малого синочка.

«Мама дозвонилася вже на телефон мого сина. Після слів „Настуню, прийшла війна“ — земля просто пішла з-під ніг, — розповідає молода жінка. — Я аж перепитала: „Мамо, ти з мене насміхаєшся?“ Таке ж може хіба у страшному сні наснитися. А вона двічі повторила: „Настусю, почалася війна“ й поклала слухавку, бо мала ще таткові зателефонувати, котрий був на нічному чергуванні. Далі на телефоні почали приходити повідомлення та пропущені виклики від колег. Потім кума Маринка Литвиненко зателефонувала. Я всі ці повідомлення слухаю, телефон розривається — а в мене ступор».

Тривожну валізку, яку відразу ж після новорічних свят радили збирати всі ЗМІ, Настя не пакувала. Вважала, що не потрібно енергетично притягувати до себе оте страшне. «Було таке відчуття, що як складу ту валізку, то обов'язково те все страшне й притягну у власний дім», — зізнається. Та коли з усіх телеканалів 24 лютого заговорили про війну, валізку збирала по декілька речей, шкарпетки дитині, трусики.

Щоправда, з тією валізкою нікуди не поїхала — пішла разом із колегами волонтерити у пункті видачі гуманітарної допомоги у рідному будинку культури. Чоловік Насті на

той момент вже сім місяців як був закордоном — поїхав на роботу. Після того, як дружина розбудила коханого о 5-ій ранку за польським часом і повідомила про війну, Едуард намагався декілька разів виїхати в Україну — не вдалося. Потім сказав, що буде допомагати біженцям — доправлятиме їх у Польщу у безпечні місця. «Сказав, що роботи буде багато, тому декілька днів буде без зв'язку. Пообіцяв писати повідомленням, — розповідає Настя. — 9 березня ми з колегами якраз перебирали для біженців речі, які отримали з-за кордону. І раптом чую за спиною: „Доброго дня, ми з України“. Я з пакетами в руках, а він — напроти. Приїхав, бо не зміг лишатися за кордоном, а вже з понеділка став на облік у військкоматі».

Коли запитує Настю, чи була думка забрати синочка і поїхати у безпеку, до чоловіка, поки він ще був у Польщі, категорично відповідає «Ні». Пояснює: «Навіть думки такої не закралося. Люди виїждять із тих страшних місць, які зараз ворог просто зрівнює з лицем землі. От звідти повинні евакуюватися. У нас не настільки критична ситуація, щоб втікати. Я маю дві руки, дві ноги, тому максимально буду тут, аби тримати тил і допомагати. Якщо потрібно — будемо ліпити вареники, хліб пекти. Найстрашніше прийде — подаватиму снаряди. Тоді вже відправлю дитину з мамою, але сама знадоблюся тут. Я — донька атовця, він у мене військовий, зараз на передовій, чоловік повернувся і я буду поруч з ними».

Решетилівська малеча відправляє малюнки своїм справжнім Героям

Щодня Настя разом із дівчатами-волонтерками у своєму пункті видачі речей зустрічається із людським боєм та горем. Розповідає, з якою страшною пусткою в очах бачить щодня земляків, яким вдалося врятуватися від війни. А ще щиро захоплюється їхнім спокоєм та витримкою. Історії вони розповідають жахливі, свого часу про війну такі оповідки Настя чула від бабуні. Та навіть у її розповідях фашисти були не такими жорстокими, як ота орда, що прийшла на нашу землю з росії.

«Уявляю, що пережили всі ті люди, котрі приїждять до нас, що чули й бачили. Ми тут живемо у постійному режимі очікування, це напевно ще складніше, бо люди вже знають, що робити. Коли діляться історіями, вони страшні. Напевно, що будуть їх розповідати і дітям, і онукам. Як свого часу мені бабуся розповідала, та потрошку, не любила багато говорити про війну. Бо вважала,

що день перемоги — то не прийдеться святкувати, для неї то був день скорботи за тими, кого втратила на війні», — говорить Настя.

Щоденний людський біль, новини, думки про лютого татка там, далеко на фронті — емоційне виснаження дається в знаки. Тому навіть у життєрадісної Настуні руки часто опускаються. Розраду знаходить у своїх вихованцях, бо навіть в умовах війни вона продовжується з ними займатися. Як і на карантині — дистанційно, дає завдання, записує для малюків майстер-класи, надсилає відеоуроки. А у відповідь від своєї дорогої і любішої малечі отримує на телефон фото малюнків та робіт, сповнених дитячого тепла та любові. Дехто ці малюночки приносить Насті у будинок культури.

«Я зараз зі своєю малечою — відволікаю їх від страшних подій, займаю творчістю, — говорить Настя Лебединська. — Ми не завжди дотримуємося тем затвердженого плану, бо чимало дітей були вимушені переїхати. Не всі мають можливість придбати кольоровий папір чи фарби, чи той самий пластилін. Тому я задаю теми, а дітки по можливості їх виконують. Продовжуємо займатися, бо відволікати дитвору обов'язково треба. Поки українська малеча посміхаються, у нас є майбутнє. Важливо тримати цю невидиму ниточку між дітками, щоб вони не забували сміятися. Та й дорослим жити легше, коли дитина чимось зайнята, хвалиться своїми роботами. Насправді дуже за ними всіма сумую, скутила неймовірно. Нещодавно йшла додому й зустріла свою ученицю, без обіймашок одну не відпустили».

Зараз Настині талановиті малі вихованці передають свої роботи бійцям на передову. Для українських військових малюють охоче, натхненно. Щасливі очі дітлахів горять яскравіше зірок, бо кожен малюнок створюють і відправляють своєму Герою — у стократ крутішому за отих усіх надлюдей у мультиках та коміксах. Бо ці герої захищають кожного нашого малюка. Ну, а Настя тим часом зі своїми колежанками зустрічає біженців у волонтерському пункті і обігриває гостинністю й щирістю приїжджих. «Вони відкриті й відверті, говорять, що приїхали з таких страшних місць, — зауважує молода жінка. — А я завжди говорю у відповідь: головне, що ви приїхали додому, бо ми всі в Україні — вдома. Дякують, але хочеться сказати «немає за що», бо це лише маленька частинка того, що можемо зробити. Ми всі разом робимо одну велику справу і від кожного з нас залежить перемога».

Настя ТОПОЛЯ

ЗНАЙ НАШИХ

Діана САВЕНКО: «Моя хата скрізь, а мої двері відкриті для кожного — і я пишаюся кожним із нас»

Ця війна на багато речей відкриває очі й примушує по-іншому подивитися на людей. Доводить, що справжні патріоти не обов'язково носять вишиванки, що вчинки важливіші за слова. Можна бути громадянином світу, шукати щастя в інших краях та варто неньці потрапити у біду — і саме ці люди мчать на допомогу рідній Україні, відмовляються їхати до Європи, де можуть врятуватися від сирен і ракетних ударів. Бо потрібні тут і ладні бути з Україною і своїм народом до кінця — до самісінької Перемоги.

У Пекіні губилася перші місяці, а зупинки у метро рахувала, щоб не пропустити свою

Діана Савенко якраз цілком відповідає портрету людини нової доби, для котрої не існує кордонів. Дівчина родом з Решетилівки, проте тривалий час навчалася за межами України, подорожувала світом і працювала за кордоном. Мандрувати почала років із 12, навчалася в різних школах, англійську вивчала у носіїв мови у Сполучених Штатах. Диплом технічного перекладача отримала у Харківському національному авіаційному університеті імені Жуковського, працювала перекладачем у Києві. А потім Діану закинуло на інший край землі — у Пекін.

«Зацікавив Китай, за тиждень знайшла фірму, пройшла співбесіду і поїхала працювати викладачем англійської мови до Пекіну, — розповідає Діана. — Там прожила 6 місяців, викладала англійську в одній із приватних шкіл. Працювала із дітками 5–6 років. Що вразило? Перш за все патріотизм. У понеділок, коли всі викладачі сходилися на роботу, о 8 ранку всі збиралися на стадіоні. Включають гімн — рука на серці, всі співають і плачуть від урочистості моменту. Звернула увагу на роботу з дітьми. З трьох років китайські малюки відвідують тхеквондо, вивчають англійську мову. Хлопчики, до речі, усі обов'язково навчаються грі на фортепіано. Під час перерв ходила подивитися, як малеча займається тхеквондо, б'ється у спарингу. Дівчатка приходили із синцями, пропонувала їм поцілувати ручку, аби не боліло і швидше загоїлося. І ніколи малі не говорили, що їм боляче. Зціпять зуби, терпітиме, але не скаже, що болить. Бо повинна вміти себе захищати».

Діана згадує, що у Пекіні було безпечно. Навіть вночі, коли доводилося добиратися через усе місто з одного кінця столиці в інший до подруги. Розповідає, як губилася в перші пару місяців. Адаже написи і вказівники всі

китайською, англійську знає молодь, але не китайці старшого віку. Тому доводилося на пальцях пояснювати, що їй потрібно. А ще довго не могла запам'ятати, як звучить потрібна зупинка у метро. Тому рахувала кожну, оскільки потрібно було вийти на 9-ій. Молода жінка зізнається, що намагалася вчити китайську, щоб спілкуватися на побутовому рівні. Проте у школі китайська була під забороною: вчитель англійської мови мав розмовляти лише англійською. Інакше — штраф.

«Надам прихисток вимушено переміщеним»

Кожна така поїздка і кожна нова країна в закордонному паспорті — це корисний досвід, за який Діана щиро вдячна своїй непосидючій долі. Проте 5 років тому дівчина повернулася додому. На довго не збиралася залишатися, проте доля крутнула так, що Діана зустріла майбутнього чоловіка, закохані одружилися, народили доню, звили свої затишне родинне гніздечко у Шкурупіївці. А за два роки по тому прийшла війна...

«Коли почалася війна, друзі думали, що поїду за кордон однією з перших, — зізнається Діана. — Адаже є можливість така — родичі живуть за кордоном, багато друзів у різних країнах, котрі телефонують мало не щодня і припрошують: „Діано, а може ти візьмеш малу й приїдеш до нас, а може так буде безпечніше?“ Та вирішила, що не можу зараз розвернутися й поїхати. Розумію, що там безпечніше, насамперед дитині. Доні 2 роки. З одного боку, добре, що їй всього лише 2 роки і вона не розуміє загальної картини. А з іншого боку, їй потрібне дитинство — щасливе й безпечне. А всі навколо на емоціях, настрий, мов гойдалки — то піднімається, то падає. Але думка така, що буду тут до останнього. Ну, не можу інакше: не можу сказати „ні“, не можу не допомагати».

До волонтерства взялася геть зовсім випадково. Розпочалося все з одного посту, який Діана розмістила у місцевій решетилівській групі у Фейсбуці. Написала: «Надам прихисток вимушено переміщеним». Адаже у батьків є декілька кімнат, де родина могла розмістити вимушених переселенців, які втікають від війни. А далі спрацювало сарафанне радіо: телефонували університетські друзі з Харкова, навіть з-за кордону зверталися про допомогу з розміщенням та заселенням. Проте лише цим допомогою не обмежується, бо Діана Савенко й ліки доправляє, і необхідні «ніштячки» хлопцям на передову збирає. Сама жартує, що вона волонтер багатогранний.

«От посвідка від міської ради, що я опікуюся внутрішньо

переміщеними особами, — говорить Діана. — Проте й гуманітарною допомогою займаюся, допомагаю ЗСУ, психоневрологічному інтернату. Бо не можу сказати „ні“ й відмовити у допомозі. Навіть коли не розумію, що саме потрібно робити чи знайти. Зателефонували, запитують, чи можу із розгрукками допомогти. Телефоную до Олега Мотузки, прошу показати, як вони виглядають, скільки кишень має бути. Не говорю „ні“ — починаю копати, з'ясувати, вивчати інформацію. Особливо там, де взагалі не компетентна, у темі амуніції зокрема. Мені ж і самій цікаво з'ясувати, бо розвиваюся, навчаюся. Чомусь вчусь — ну, і шукаю, де можна придбати, з'ясовую скільки коштує».

Про стратегічні шкарпетки і врятованих бенгалів

Коли говоримо з Діаною про допомогу для фронту, зізнається, що бувають неочікувані й певної мірою незвичні «замовлення». Звичайні побутові дрібниці із того, іншого, мирного життя, часто бувають на вагу золота й важливіші для хлопців за тепловізори. Як от пара чистих чоловічих шкарпеток. «Перепитую, може вам бронежилети, каски, харчі, ліки, кровоспинні? А вони у відповідь — те все вже мають, інші волонтери привезли. Та дуже потрібні... шкарпетки. Була здивована, хлопці пояснюють, що вони ж їх не перуть „на нулі“, а просто викидають. Запитую, скільки потрібно. «Та скільки можеш, хоч і вагон».

А от найнезабутнішим був порятунок із Тростянця п'ятьох наляканих бенгальських котів. Чотири роки тому Діана придбала у власниці розплідника у Тростянці свою собаку — коричневого лабрадора. Всі ці роки жінки підтримували зв'язок, бо Діана і собі зайнялася розведенням цуценят.

«Коли почалася війна, власниця розплідника мені зателефонувала. До того вже рік як вона переїхала до Польщі, а тварин лишила на родину, — розповідає наша героїня. — Всі добре знаємо, що було в Тростянці, тож біда не оминула й розплідник. Чимало собачок загинуло, але лишилося 5 котів. Родичі забрати із собою тварин не змогли, оскільки орендують квартиру, а там забороняють тримати котів. От власниця мені й передала цих прекрасних бенгалів. Було складно їх прилаштувати, й не стільки тому, що коти дуже дорогої породи. Просто з кошенятами значно простіше, вони швидко звикають до нових людей. А тут дорослі тварини, після бомбардувань, лякаються сирен. Ну, й харчування було таке, яке могли люди організувати.

Бо були й такі дні, коли через обстріли сусіди не могли дістатися і погодувати тварин. Привезли їх до нас. Що робити — не знаю, бо вони переполохані після довгої дороги, а в мене на руках восьмеро цуценят. Ще й вівчарку купила перед війною. І дитині два роки. Чоловік сміється, що мені з Харкова скоро слона передадуть. Питала по людях, хто може і візьме на себе відповідальність. Розповідала, що коти дорослі, в стресі, кусаються і хтосьна чи приймуть дітей. Але люди відгукнулися і допомогли, зараз всі котики прилаштовані в гарні і турботливі руки. Звісно, війна. Хтось думає про себе, а хтось готовий рятувати тварин. Це той випадок, який вже став анекдотом, коли жінка у Сумській області виловила у полі вовчика і привезла до ветеринара, бо прийняла сіроманця за покинутого хаскі. Це тільки українські жінки, рятуючись від війни, по дорозі можуть ще й світ врятувати».

Проходимо реінкарнацію і вчимося любити рідну землю і один одного

Нині Діана Савенко тримає контакт із колегами-волонтерами з різних міст та куточків нашої країни. Їх об'єднала війна і спільне бажання допомогти захисникам і землякам, які рятуються в тилловій Україні від авіанальотів та ракетних ударів. Розповідає про героїчну подружню пару із того ж таки Тростянця, котра втратила на цій війні все, не мають житла. Лише автівка — і вони їдуть і рятують увесь світ: вивозять дітей з-під обстрілів, відправляють допомогу на нульову позицію на фронт. Діана називає їх героями, а ті відмахуються — не вигадуй, мовляв, а як же інакше, коли у наш дім прийшла війна. Власне, вона розпочалася ще у 2014 році. Тут, у Решетилівці, Полтаві чи навіть Києві, її не відчували 8 років тому, бо задалеко. Що таке війна, знає чоловік Діани, котрий був

у АТО. Нещодавно близько, на власні очі, побачив тато, коли їхав через Київську область, через розбиту й розстріляну окупантами Макарівку. „Зателефонував мені й плаче у слухавку: „Боже, доця, дивитися по телевізору — це одне. Але коли на власні очі бачиш на землі хрести, що під час обстрілу збило з церкви, руїни, що лишилися від села — по-іншому все відчуваш“».

Напевно, що про неймовірну згуртованість українців після перемоги писатимуть книги і зніматимуть фільми. Діана зізнається, що месенджер буває червоним від повідомлень і пропозицій допомогти. Хтось не може волонтерити, бо має працювати чи бути з дітьми, але готовий підтримати фінансово — просить контакти волонтерів, кому можна гроші переслати, аби вони пішли на справді хороші справи. Інші пропонують олію, навіть якщо вона є — а щоб була, бо хочеться хоч чимось допомогти невтомній бджілці-волонтерці. Сусіди пропонують з малою посидіти, коли мама мчить із черговим вантажом на блокпост. А ще війна зводить із неймовірними людьми. Отак Діана познайомилася у Потічку із Іриною Платкою та старостою Віталієм Мищенком. «Дуже глибоко поважаю цих людей і пишаюся знайомством з ними, — додає Діана Савенко. — Коли говорила з Віталієм Івановичем про війну, він сказав дуже мудру річ. Багато людей під час війни говорять: „О боже, за що це нам?“ А ми повинні запитати: „Для чого це нам?“ Українці повинні переродитися, пройти реінкарнацію і моральне очищення — полюбити свою землю і один одного. І перестати жити за правилом „моя хата скраю — нічого не знаю“. Зараз немає моїх проблем — є наші спільні проблеми. Немає моєї дитини — є наші діти. От зараз цей етап, коли ми змінюємося. Тому й згуртувалися. Моя хата скрізь, а мої двері відкриті для кожного — і я пишаюся кожним із нас».

Настя ТОПОЛЯ

ЗІРКА НОМЕРУ

«Вінілосховище» знову запрошує гостей на ефірі

Після повномасштабного вторгнення РФ на територію України радіопрограма голови Полтавської обласної ради Олександра Біленького на ФМ-радіо «Relife» виходить в новому форматі.

Раніше розважальне, аполітичне та музичне шоу «Вінілосховище» нині переформатовалося і набуло нових сенсів. Оскільки наша держава веде героїчну боротьбу проти росії, ведучий зробив основний акцент на інформнапрямок. Олександр Біленький повідомляє оперативну та достовірну інформацію, розповідає способи боротьби з фейками ворога, дає відповіді на актуальні запитання стосовно ситуації в країні та області, робить аналітичні огляди.

До того ж, в ефірі нині звучать лише актуальні патріотичні хіти.

Це імпонує прихильникам авторської програми, в якій завжди гарно поєднані відвертість та трішки «перцю». Для завзятих слухачів в рамках свого ефірного часу Олександр Біленький влаштовує інтерактиви та дарує футболки з логотипами «Вінілосховища» та «Релайфу».

Нині також активно розвивається ютуб-канал «Relife FM» (<http://relife.media>). У соцмережах створені окремі сторінки радіопрограми, де автор планує подальші ефіри, знайомить слухачів з гостями наступних ефірів.

Щодо гостей, їм варто приділити окрему увагу. Адже за період створення програми у студії вже побувало чимало цікавих людей і зіркових респондентів.

Зокрема, нині по вівторках Олександр Біленький в прямому ефірі спілкується з гостями через Zoom, у четвер запрошує очільників громад Полтавщини, а по суботам дарує патріотичний мерч. У гостях у «Вінілосховища» нещодавно вже побували голови Опішнянської, Градизької та Чорнухівської громад.

3 травня гостем ефіру Олександра Біленького став депутат Одеської обласної ради, хірург і ортопед, ведучий та експерт медичного реаліті-шоу «Я соромлюся свого тіла», переможець комедійного проекту «Розсміши коміка» Валерій Ославський. Це був насичений інформаційно, надзвичайно спокійний і душевний випуск. На прохання багатьох читачів, для їхньої зручності ми підготували стенограму випуску.

«Дорогі слухачі, на прямому зв'язку — Одеса», — розпочав програму ведучий, представляючи в прямому ефірі свого гостя.

О. Біленький: Дуже раді чути Вас в ефірі, надзвичайно приємно поспілкуватися з людиною, яка була на дистанції з Президентом у 5–10 метрів.

В. Ославський: Я ніколи цим не хизувався, але зараз дам вам трохи ексклюзиву. Перший раз я познайомився з нашим Президентом, навіть у мене є фото, на Сочинському фестивалі КВК зразка 2001 року. Це найперше наше фото і перше знайомство. І я вам повинен сказати, що зараз, коли настали такі тяжкі часи і він проявив просто надзвичайну мужність, я ним дуже пишаюся. Мені

абсолютно не соромно, що я «топив за нього» тоді, коли всі кричали, що ти дурний, навіть ті колеги по роботі і в медичній, і іншій сфері. На що я сказав — у цієї людини є стрижень. І він таки в нього є.

Попри те, що кордон близько, ситуація напружена, але контрольована.

Я пишаюся нашими військовими.

Я пишаюся Генштабом. Розумію, що Одеса під постійним прицілом.

О. Біленький: Ви були переможцем шоу «Розсміши коміка» саме тоді його ведучим і журі був Володимир Зеленський. Скажіть, будь ласка, чому ви не губернатор або ж не якийсь міністр? (посміхається, — авт.)

В. Ославський: Дивіться, (сміється, — авт.) тоді напевно треба згадати, що я тричі брав участь у цьому шоу. Два рази в Україні і один раз «запоребриком». І там в журі були Галкін і на той час наш майбутній Президент. Як бачите, кумівства у нас немає. Знаєте, коли постало питання про напрямок у місцевому самоврядуванні, я відмовився брати участь у виборах до Верховної Ради. Тому що я, по-перше, цього не знаю і не вмю, а коли будуть місцеві вибори, я зможу втілити свої знання магістра місцевого самоврядування. Через рік

люди, які до мене зверталися, про це згадали і сказали: «Чоловіче, ти обіцяв — давай». Так я потрапив до списків «Слуги народу» в Одеській області. Я член комісії з охорони здоров'я і соціальної політики. І навіть зараз, в такі важкі часи, пишаюся тим, що наша комісія вже двічі збиралася. Ми розглядали питання цільової адресної допомоги людям, які цього потребували і подали адресні заявки ще до війни, і вже тоді було 180 справ і вже більше 80 під час війни. Війна війною, а людям треба жити і робити свою роботи.

О. Біленький: Якби у нас був довший ефір, ми б з вами розгорнули цікаву дискусію з приводу законів, які хочуть зняти повноваження з обласних рад. Але зараз хочу поговорити про Одесу-мату. У цьому місті я був декілька разів. Його просто неможливо не любити. Якими були ваші враження на другий день війни, коли люди зрозуміли, що це реальність?

В. Ославський: У мене ця свідомість була з першого дня. Я зрозумів, що треба формувати запас крові, і в перший день війни звернувся до громадян. І вже наступного дня ми сформували достатньо потужний запас крові у кількох лікарнях. О шостій годині ранку я вже був в обласній раді і розумів, що буде важко. Але нічого, всі працюють, всі в більшості залишилися і на своїх місцях роблять усе, щоб країна перемогла. Критичний момент був третього дня, а не першого чи другого, коли були потужні

бої за Київ. Для себе я тоді розумів, що кожна область буде бастионом і у нас були ці «довбонуті» кораблі. Я був увесь час на роботі. А через тиждень зрозумів, що ночую на роботі замість того, щоб бути зі своїми дівчатами — донькою і дружиною.

О. Біленький: 3 точки зору, що кожна область це бастион — це однозначно так. 3 приводу ваших сусідів. Дуже цікаво, яка ваша думка про ситуацію в Придністров'ї?

В. Ославський: Дивіться, я не військовий експерт. Але попри те, що кордон близько, ситуація напружена, але контрольована. Я пишаюся нашими військовими. Я пишаюся Генштабом. Розумію, що Одеса під постійним прицілом. У нас в морі 4 підводні човни, які мають ракетні установки. Але враховуючи, що їхній первинний план зривався, бо вони хотіли зайти танками з Миколаєва — це типова класична московська недолуга тактика. Російський корабель, дякувати, дійшов вказаного напрямку. Треба розуміти, що до Москви ми артилерією не дістанемо, а от якщо з Придністров'я буде хоч один вистріл — буде відповідь моментально. Щоб посилити те угруповання, треба слати літаки туди, а це можливо або через Румунію або Україну. Я більш ніж упевнений, що через Румунію не полетять — побоятися НАТО. Якщо ж підуть через наш простір — ми готові, у нас вже є С-300.

О. Біленький: У мене також тотожне питання стосовно обороноздатності Одеської області, яка уособлює монументальну Маму, яка готова дати віддачу тому, хто наблизиться на відстань витягнутої руки. От чому замінили голову ОВА?

В. Ославський: Не замінили, просто в Одесі призначили військового, враховуючи всі ризики. Тому було прийнято принципове рішення призначити начальником військової адміністрації саме військовою людиною. А губернатор нікуди не дівся, він і далі працює, намагається допомагати, але керівництво області наразі — на панові Марченку, людині дуже сміливій, з бойовим досвідом.

О. Біленький: У своєму полтавському «міні-парламенті» ми теж відкинули політику і намагаємося працювати на нашу спільну перемогу, задля благополуччя Полтавщини і своєї України. І головне, що ми не хочемо ніяких мирних умов на підставі анексії наших територій. У нас є історична можливість поставити крапку, припинити страждання і біль українського народу.

Слава Україні! Героям слава!

Юлія ГРИНЧЕНКО

ЛЮДИ / ПОДІЇ / ФАКТИ

Випускники Решетилівського ліцею імені І. Л. Олійника отримали атестати

Минулої суботи, 25 червня, Решетилівський ліцей імені І. Л. Олійника провів у доросле життя 69 випускників навчального закладу.

Вручення свідоцтв про повну загальну середню освіту відбулося у місцевому ЦКД «Оберіг».

Випускний вечір відбувся в обмеженому колі осіб, зважаючи на ситуацію в країні та безпекову ситуацію. Але у цьому теж був свій плюс — святкову і хвилюючу мить розділили лише найрідніші — батьки, діти, вчителі. 7 з 69 одинадцятикласників закінчили школу з медалями. Серед них 2 «срібних» та 5 «золотих» медалістів.

Директор ліцею Ігор Король побажав випускникам знайти своє призначення в житті й протистояти викликам сьогодення. Вчителям і батькам адміністрація закладу дякувала за достойне виховання майбутнього покоління у цей нелегкий час.

Свої вітання випускникам адресувала міський голова Решетилівки Оксана Дядюнова.

«Дорогі випускники! Прийміть щирі вітання із закінченням навчання! Позаду довгий шлях до знань, але попереду світла, захоплива дорога багатьох можливостей, творчих ідей і втілення найсмівливіших планів. Нехай удача й везіння ніколи не залишають вас! Розвивайтеся, живіть цікаво, будьте щасливими та завжди вірте у свої сили! За вами майбутнє!» — написала побажання випускникам міський голова Оксана Дядюнова на власній сторінці у мережі «Фейсбук».

Під час урочистостей випускники підготували

послання для захисників України, розписавши жовто-блакитне полотно з гербом України, словами вдячності захисникам нашої Батьківщини, побажаннями якнайшвидше повертатися з перемогою до своїх родин і вірою в щасливе майбутнє нашої незламної країни.

Прапор від випускників 2022 року Решетилівського опорного закладу передали на передову батьком одного з випускників, нашим захисником О. Шкуруп'єм.

Юлія ГРИНЧЕНКО

Фінішували курси розмовної мови для переселенців

Курси розмовної української мови для внутрішньо переміщених осіб, які місяць тому започаткувала Решетилівська молодіжна рада «Progress UA» завершилися.

Це був місяць цікавої і плідної роботи на шляху до вдосконалення солов'їної. Тоді, покращити свою розмовну українську мову вирішили 9 сміливців, серед яких переселенці та жителі Решетилівки.

Загалом відбулося 12 занять, які проходили в стаціонарному форматі.

Уроки української проводила вчитель Решетилівського опорного ліцею імені І. Л. Олійника Каріна Ярмола. У формі невимушеного спілкування і цікавих інтерактивів коуч навчала як позбутися русизмів, навчитися думати українською і красиво формулювати речення. Крім навчальної складової курсів,

тут були присутні психологічна і розважальна частини. Доказ цьому — нові знайомства, невимушені розмови, цікаві історії з нашого героїчного сьогодення. І все це — українською, красивою, «причесаною» без «што» і «нет».

«Чи оголошуватимуть наступний набір покаже час», — зазначає голова молодіжної ради «PROGRESS» Вікторія Криндач. Хоча ця добра справа вже отримала схвальні відгуки від тих, хто на шляху до переходу на українську.

Юлія ГРИНЧЕНКО

У місті продовжують роздавати гуманітарку та збирати допомогу військовим

Завдяки підтримки небайдужих, у Решетилівській громаді продовжують надавати допомогу переселенцям із гарячих точок. Зокрема, починаючи із середи, 29 червня, гуманітарну допомогу почали видавати у приміщенні ЦНАП. Продуктові набори для родин внутрішньо-переміщених осіб надала Релігійна Громада Християн віри Євангельської «Благовістя» із міста Полтава.

Кожна родина, яка засвідчить статус ВПО, зможе отримати один продуктовий набір — при цьому видача гуманітарки здійснюється щоденно із 9 до 17 години, за винятком вихідних.

«Щиро дякую Релігійній Громаді Християн віри Євангельської „Благовістя“ в особі Вадима Ігнатенка за надану гуманітарну допомогу! А за швидку доставку щира вдячність Володимиру Таборову!

Разом до перемоги, усе буде Україна!» — зазначила міський голова Решетилівки Оксана Дядюнова.

Також керівник громади на своїй сторінці у «Фейсбук» нагадала землякам список актуальних потреб для захисників України — необхідне устаткування та речі очікують за адресою вул. Покровська, 17.

Михайло ЧУБ

Коротко про головне

Історичний момент — Україна отримала статус кандидата у члени ЄС!

Таке рішення 23 червня озвучили за підсумками саміту лідерів країн Європейського Союзу у Брюсселі. У рішенні написано, що великі лідери 27 країн ЄС надали Україні європейську перспективу і прийняли рішення надати Україні статус кандидата. Надані Єврокомісією сім вимог залишаються необхідними до виконання, ЄК у кінці року зробить оцінку їх виконання і від цього визначатимуться подальші етапи, пов'язані з членством України в ЄС.

Президент Володимир Зеленський запевнив, що попри розв'язану росією війну Україна продовжить втілювати законодавство, норми та правила Європейського Союзу, а Кабінет Міністрів розробить відповідну дорожню карту для виконання вимог вступу до ЄС.

На Полтавщині з 1 липня підвищені пенсії отримають 332 тисячі осіб

Про це повідомили в Головному управлінні Пенсійного фонду України в Полтавській області. Згідно із Законом України «Про Державний бюджет України на 2022 рік», з 1 липня прожитковий мінімум для непрацевдатних встановлено на рівні 2027 грн.

У зв'язку з цим мінімальна пенсія збільшиться на 93 грн — з 1 934 грн до 2 027 грн. Максимальний розмір пенсії становитиме 20 270 грн.

Мораторій на підвищення тарифів на опалення та газ

Парламент схвалив у першому читанні законопроект №7427 щодо запровадження мораторію на підвищення тарифів, залучення понад 180 млрд. грн від міжнародних партнерів на покриття різниці тарифів.

Як йдеться у пояснювальній записці до законопроекту, документом визначено комплекс заходів, спрямованих на запровадження мораторію на підвищення цін та тарифів на ринку природного газу та у сфері теплопостачання протягом дії військового стану на всій території України та протягом шести місяців після його припинення чи скасування.

Верховна Рада повернула оподаткування на «євробляхи»

В Україні повернули сплату мита та ПДВ на імпортовані товари, зокрема, з 1 липня скасовується нульове розмитнення автомобілів на єврономерах. Відповідний законопроект одразу у двох читаннях підтримала Верховна Рада на засіданні у вівторок, 21 червня.

Закон №7418 відновлює оподаткування, яке скасували в березні, аби пришвидшити перетин кордону автомобілями на іноземній реєстрації, що їх ввозили для потреб ЗСУ.

На Полтавщині планують перевести переселенців зі шкіл в інші місця

Обласна влада планує застосувати інші об'єкти для проживання внутрішньо переміщених осіб. Туди закуплять ліжка та матраци, а також проведуть поточні ремонти.

Начальник Полтавської ОВА Дмитро Лунін в інтерв'ю «Суспільному Полтава» повідомив, що школи Полтави та області мають надавати тільки освітні послуги, а не слугувати місцем для проживання переселенців.

Юлія ГРИНЧЕНКО

ЗНАЙ НАШИХ

Ілона ВАСИЛЕНКО: «Кожна людина талановита і може будь-яку вершину майстерності підкорити, аби лише бажання було»

Дакуаз, конфі, компоте, ганаш і кулі, курд, велюр — ці слова звучать майже як музика. Для ласунів вони — справжня музика для вух і умовний сигнал, як для собацюрі Павлова, аби непомітно захлинутися слинкою. Бо в уяві відразу ж постає чудовий мусовий торт, майже невагомий, з ніжною повітряною текстурою і неймовірним вибухом смаку з характерною кислінкою компоте, що урівноважена ванільною солодкістю крему, де мигдалевий дакуаз огортає всі рецептори, даруючи мить насолоди від дегустації не торта, ні — шедевра кулінарного мистецтва. Усе це готує Ілона Василенко із М'якеньківки, причому «маскує» свої мусові торти у незвичні форми вишень, шапок чи перлин, що розрізати цю красу навіть рука не підіймається. Гору бере допитливість і внутрішній гурман, котрий хоче знати, що всередині і яке воно на смак. Тож, шановні ласуни, готуйтеся ковтнути язика!

Мріяла стати кінологом і військовим, а вивчати довелося фінанси

Відношення до солодоців і солодкого Ілона мала опосередковане — за місцем першої роботи на Ланнівському молококонсервному заводі, де вироблялося знамените і смачнуче згущене молоко. На підприємстві дівчина пішла працювати майже по спеціальності — вивчала фінанси спочатку в Полтавському аграрному коледжі, а потім заочно здобула фах бухгалтера у аграрній академії. Цей виш — альма-матер тата з мамою, агронома та бухгалтера. Насправді ж Ілона не мріяла пов'язати своє життя із фінансами. У дитинстві мрії змінювали одна одну, романтичні і певною мірою навіть героїчні. Мріяла бути кінологом, проте дізналася, що доведеться мати справу із ветеринарною медициною, а вона панічно боїться крові. Наступна мрія — стати військовою, як рідний дядько. Та й форма — то красиво. Тут уже тато Володимир не погодився відпустити далеко улюблену доню, обмеживши вибір навчальних закладів Полтавою. На агронома теж не погодився, казав, що то собача робота, у посівний сезон чи у жнива агроном у полях цілодобово, сім'ю майже не бачить. Тож сів із донею, поговорив і переконав вступити до аграрного коледжу. Фінанси, то й фінанси. Хоча спроба невеличкого бунту

тако була. Ілона зізнається, що під кінець першого курсу зрозуміла, що всі ті цифри — не її, бо цілими днями пропадала з друзями-агрономами, збирала разом із ними гербарії. Так що після першого курсу тихенько перевелася на агрономічний факультет. Навіть півроку там провчилася, доки татко не дізнався і не повернув блудну доню назад до фінансистів. Дівчина посміхається і зауважує, що зараз напевно б обрала одну із двох професій — пішла б навчатися або на кулінара, або на вишивальницю. Власне, обидва ці фахи вона й освоїла, але вже пізніше. І обидва — у Решетилівці.

«Могла і по 18, і по 20 годин на добу вишивати»

У край прославлених вишивальниць Ілону привело кохання. Спочатку чуже — приїхала сюди на весілля друзів, а потім і власне накрило з головою, бо на цьому ж весіллі познайомилася із майбутнім чоловіком Сергієм. Закохані оселилися у М'якеньківці. Якоюсь під час відвідин виставки дівчина побачила знамениті майже мереживні решетилівські вишиванки. І закохалася в цю красу, бо душа насправді прагла творчості, а не гроші рахувати та дебет із кредитом зводити. Захотіла сама, власними руками створювати всю ту красу, тож вирішила отримати освіту ще й у художньому ліцеї. Переговорила із директором закладу Наталією Бігун, домовилася із Надією Вакуленко, аби та взяла її у свою групу — й пішла навчатися на вишивальницю. Ліцей закінчила з відзнакою, потім ще й професію закрійниці освоїла. «Роботи вишивала на замовлення і в Канаду, і по Україні, — розповідає Ілона Василенко. — Бралася до складних робіт, бо оця складність і виклик майстерності й подобався. Могла і по 18, і по 20 годин на добу вишивати». Причому перевагу віддавала саме ручній вишивці, а не машинній — енергетика не та. Вишивала й коли на світ з'явилася перша донечка Марійка, а от народження молодшої Соломійки змусило таки голку відкласти. Жінка зізнається, що не бралася до вишивки років зо три. І лише після повномасштабного вторгнення знову почала вишивати, аби привести до ладу думки, вгамувати емоції і гармонізувати душевний стан. А вишивка — це ж майже як медитація, річ сакральна: добре допомагає прочистити мізки, вгамувати душевні шторми і налаштувати на правильний ментальний тон.

Підкорення кондитерської справи почалося із фрази «У мамі смачніше»

З тортами та тістечками історія доволі цікава. Бо створювати всю ту красу і смак Ілона почала фактично, аби довести, що й це вона може. І якщо треба — то й висот кондитерських досягне. «Хоча мама змалечку навчала готувати, як то кажуть, постійно руки в тісті, але душа до нього не лежала, — зізнається Ілона. — Проте коханому чоловікові догодити хотілося і порадувати чимось смачненьким. Він любив торт „монастирська хатинка“. А це моєї мамі коронний рецепт. Тож вона мене проінструктувала, зробила все за її рекомендаціями. Торт вийшов непоганий. Та покуштувала той торт знайома і сказала: „Знаєш, це не твоє, от у мамі він смачніший“. Мене як заїло — і почався переворот. Вирішила довести, що можу не гірше. Згадала, як моя викладачка Надія Вакуленко якось сказала фразу, що її мама повторювала: жінка повинна вмінити робити все, й немає такої жінки, котра чогось не вмінє — то вона просто не хоче. І це правда, бо кожна людина талановита, тільки хтось розвиває свій талант, а хтось ні. Бо є така штука, як лінь. Навчитися можна всього і у будь-якому віці. Було б бажання».

От після цієї історії з тортом Ілона й поїхала на кулінарні майстер-класи у Дніпро і в Полтаву. Потім випадково познайомилася із Іриною Горулько. Дуже хотіла потрапити на її майстер-клас із приготування мусових тортів, та не судилося, бо тато саме захворів. Та все ж на майстер-клас потрапила — навчилася виготовляти імбирні пряники. Ілона зізнається, що Ірина Анатоліївна стала не лише наставником, а й натхненником. Надихнула власною історією про те, що освоювати кондитерське мистецтво почала у 50 років із хвостиком. «Зрозуміла, що кожна людина талановита і може будь-яку вершину майстерності підкорити, аби лише бажання було», — говорить Ілона. У Ірини Горулько вона побувала на декількох майстер-класах, і з приготування мусових тортів також. Підтримала Ірина Анатоліївна кондитера-початківця, розвіявши всі страхи, коли та надумала виготовляти торти на замовлення. «Сказала, що чутки будуть переслідувати завжди — і хороші, і погані. Не оглядайся на них, спробуй», — згадує Ілона.

Мусові тортики — на тепловізори та Байрактари

Та найбільша підтримка і допомога — то чоловік Сергій. Він і поціновувач всієї смакоти, і перший дегустатор, і головний спонсор. Бо для кондитера матеріальна база дуже важлива, як і хороша професійна техніка на кухні. Ажте Ілоні доводиться мати справу із доволі примхливими матеріалами. З тим же велюром, яким покриває мусові торти. Це покриття — суміш шоколаду та какао-масла, взяте у рівних пропорціях. Окрім велюру, освоїла Ілона й глазур. «Дуже важливо точно вгадати температуру, бо можна не врахувати буквально півградуса — і вже не обтече торт так, як потрібно, може згорнутися і потрібно знову все переробляти. Причому з торта зняти покриття, що не вдалося, неможливо. Тож потрібно й торт готувати знову», — розповідає кондитер про секрети свого ремесла. Температура випікання взимку та влітку різниться, вологість теж має значення: у дощову погоду велюр починає текти, бо шоколад став нестабільний через вологість та дощ за вікном.

Проте Ілона труднощів не боїться, зізнається, що любить навчатися всьому новому, освоювати різні техніки, вигадувати красиве пакування з фруктовими чіпсами, корицею та хвостом зі стрічками. А ще любить поєднувати свої торти із живими квітами — кладе до коробки маленькі букетики та бутоньєрки. До слова, квіти вирощені у власному саду, ними опікується мама Сергія — Олена. Якщо й робити штучні квіти та декор — то з якісного цукрового паперу. А для цього потрібно пройти навчання і вільний час ще знайти. Бо, окрім захоплення кондитерським мистецтвом, Ілона Василенко ще й працює у родинному фермерському господарстві. Проте чоловік для дружини коштів не шкодує — оплачує навчання, закуповує інгредієнти для майбутніх кулінарних шедеврів. Ексклюзивні форми для мусових тортів авторства всесвітньовідомої кондитерки з Харкова Дінари Касько він теж придбав. Ілона зауважує, що вона про ці форми мріяла давно, проте ціна добряче кусалася. Чоловік про цю мрію знав, тож зробив сюрприз коханій, подарувавши відразу п'ять форм для мусових тортів.

Кулінарні шедеври від Ілони Василенко — недешеві, як на

ціні у решетилівських кондитерських з розряду мас-маркету. Проте ви платите за якість, смак і ексклюзив. Ціна залежить від складу, а Ілона не приховує, що свої торти та тістечка готує виключно з якісних продуктів. На замовлення, проте так, як готувала б для власних донечок. Тобто з хорошого шоколаду (щонайменше 3 тисячі гривні за кілограм при гуртовій закупівлі), для випікання того ж дакуазу бере лише горіхове борошно — мигдалеве, фісташкове чи фундучне. Барвники — лише натуральні. Кондитер зізнається, що була дуже здивована, що колеги по цеху користуються взагалі не харчовими барвниками. Звісно, різниця у ціні відчутна: 30 грн за баночку і 200 гривень за якісний кондитерський барвник, проте натуральний і найкращий. Ті, хто спробував торти Ілони Василенко хоч раз, вже не можуть відмовити своєму внутрішньому гурману та ласуну й забувають про бісквіти та наполеони. Найдальша точка географії, куди мандрували тортики від Ілони Василенко — це Київ. Замовлення відправляла до Полтави, Машівки, Диканьки, Хоролу та Лубен.

Ілона зізнається, що сама десертів вже не їсть. Сміється, що кондитер любить... м'ясо. «Подарувала чоловікові на день народження професійний гриль. Так що у нас обмін — я йому тістечка й тортики готую, він мені м'ясо, — посміхається Ілона. Як і радилася її наставниця та натхненник Ірина Горулько, на чутки не озиралася і не зважає на те, що інколи пишуть у соцмережах «доброзичливці». А їх вистачає. «Хтось із замовників виставив на своїй сторінці у соцмережах мій тортик. І тут же в особисті прийшла невідома жінка із осудом: „В Україні війна, а ви чим ото займаєтесь?“ От звідки ви знаєте, чим саме я займаюся? Немає жодного бажання виправдовуватися чи пояснювати, що з початку повномасштабного вторгнення з випічки тортів собі нічого не лишаю. „Виробництво“ спонсорує чоловік, а я все зароблене перераховую на броніки, каски, тепловізори, решетилівському кулінарному полку — на м'ясо для приготування консерви для ЗСУ. Чотири торти продала — дві тисячі з копійками перекинула на Байрактари у фонд Сергія Притули. А як інакше? Маємо перемогти ворога, тому допомагаємо захисникам усією родиною!»

Настя ТОПОЛЯ

ЗНАЙ НАШИХ

Тетяна МОВЧАН: «Через місяць війни з'явилася така жага до життя і усвідомлення того, що постійно щось відкладаю «на потім»»

«Хворому та нещасливому масаж потрібний, а здоровому та щасливому просто необхідний» — цю фразу приписують легендарному лікарю древності Авіцені. Бо масаж — найдавніший та унікальний метод лікування, мистецтво зцілення душі через роботу з тілом. Він просто необхідний для повноцінного і гармонійного розвитку немовляти, чого молодих матусь навчають і просунуті сучасні педіатри, і всезнаючі бабусі, схожі на ходячі енциклопедії житейських премудростей. У дорослому світі, де руки матусі вже не захищають, пошук гармонії ускладнюється. Повертає її тілу все той же масаж. А заодно стає хорошою профілактикою від різних фізичних недугів та стресів, через які потерпає сучасна цивілізація. Цим мистецтвом у Решетилівці добре володіє Тетяна Мовчан, котра вміє і друге дихання пацієнту відкрити, і радість життя повернути разом із контролем над власним тілом.

З дитинства мріяла допомагати людям і дбати про їхнє здоров'я

Масаж Таня освоїла разом з іншою наукою, без якої врання тіла й душі неможливе — медициною. З нею вирішила пов'язати своє життя ще в дитинстві, бо в авторитеті була бабуся, котра працювала акушеркою. Хоча дівчина зізнається, що спочатку мріяла бути продавчиною, потім лаври всевітньо відомих кутюрє не давали спокою — і вона тренувалася на своїх ляльках моделювати і шити одяг. Проте гору все ж взяло прагнення допомагати людям і дбати про їхнє здоров'я. Із втіленням мрії у життя вирішила не затягувати, вступивши до Полтавського базового медичного коледжу відразу після 9-го класу. Часи навчання згадує з теплотою та ностальгією. Так буває, коли людина обирає справу до душі. От і Тані подобалося навчання, навіть труднощі, котрі гартували і які наполегливо долала.

«Не скажу, що було аж так складно, бо насправді було цікаво, а тому — й легко, навчання подобалося. Коли вирішила отримати вищу освіту, навіть була думка стати лікарем, а не далі медсестринську справу вивчати».

Якщо брати до уваги спеціальність Тані, то її у коледжі навчали за канадською системою роботи медичних сестер. На жаль, у нас новітніх технологій навчають, проте на практиці чіпляються за старі методи роботи. Ті, хто ностальгує за часами «совка», люблять розповідати ледь не

про кращу медицину в світі. При цьому у спогадах про радянські лікарні неохоче, проте згадують про хамство медичного персоналу. Воно й не дивує, якщо знати про всі підводні камені. Для порівняння, по канадській системі медична сестра опікується 2–3 пацієнтами. За свою робочу зміну вона може максимально приділити їм увагу, відстежити стан здоров'я, реакцію на ліки тощо. Тобто максимально присвячує себе «своїм» пацієнтам. «У нас медсестра одна на два поверхи. Тобто до кінця дня біганини ти стомлена й вже нічого не хочеш. Ледь дихаєш, не те, що підійти до пацієнта чи запитати про самопочуття. Така робота виснажує і задоволення від неї не отримуєш», — зауважує Тетяна Мовчан.

Перший внесок у справу зробив тато

Зіштовхнувшись із реаліями української медицини, де новітні технології ще не поборили «совок», новоспечена медична сестра із дипломом про вищу освіту приїхала додому в Решетилівку на сімейну нараду. За розподілом Таня отримала роботу в Полтаві — у міській дитячій лікарні на Леваді. На той момент вона вже доволі успішно практикувала масаж на рідних, друзях, перших клієнтах. Отримувала хороші відгуки. Тож порадилися у тісному сімейному колі і разом зі старшою сестрою (теж медиком за освітою) вирішили відкрити у Решетилівці свій кабінет. Дівчата порахували, що удвох буде і оренда дешевша,

і знайти клієнтів простіше. Перший внесок у справу доньок зробив тато — дав 5 тисяч гривень і підбадьорив: «Пробуй. Купуй, що тобі потрібно, — і пробуй». Перший кабінет сестри — масажистка і косметолог — зняли біля «Поторочі». Першу рекламу дали у Фейсбук, надруковані візитки знайомі та друзі, які працювали у магазинах чи установах, де буває багато відвідувачів, клали на видному місці — раптом хто побачить і зацікавиться. Так з'явилися перші клієнти. Далі спрацювало так зване сарафанне радіо, бо задоволені відвідувачі після сеансів масажу почали розповідати знайомим, приводити рідних чи друзів, рекомендувати. Таня паралельно ще й ази маркетингу освоювала: коли попит спадав, нагадувала про себе — закидала вудку реклами у море соцмереж. Ну, і руку набивала, і формувала власну клієнтську базу.

Масаж — ліки від нервів, безсоння, друге дихання і чіл-аут

Цього жовтня виповниться 5 років, як дівчата започаткували власну справу і відкрили свій кабінет. Земляки, котрі довірили вкладиються на кушетку масажистки, приходять сюди за релаксуючим чи лікувальним масажем. Містянки, котрі дбають про власну красу, записуються на сеанс антицелюлітного апаратного масажу чи курси косметичних обгортань для корекції фігури. До слова, жінок серед клієнтів більше, ніж чоловіків, у співвідношенні 70 відсотків до

30, де левова частка — це саме представниці прекрасної статі. От жінки часто після сеансів масажу самі приводять до Тані своїх благовірних. Певно, у чоловіків ще є упередження, що молода й тендітна дівчина не зможе якісно зробити масаж, як то кажуть добряче «притиснути», бо сили в руках недостатньо. Проте майстерність масажиста залежить не від розміру рук, сили в них, а тим більше статі. Майстерність — у знаннях, й медицини та анатомії людського тіла зокрема. Так що у вправних Таніних руках дорослі чоловіки волають від болю. Але не тому, що вона «знущається» — приходять на масаж, коли вже геть зовсім кепсько, із давніми проблемами. Часто — коли вже не могли руку підняти чи повернутися. «Головне — вчасно звернутися за допомогою, — пояснює Тетяна Мовчан. — Бо люблять у нас люди відкладати до останнього, мовляв, само перестане. Тоді сеанси відновлення будуть довші, а відчуття під час масажу — болючі. Буває, що м'язи твердіють, а тканини захрящовуються — і там уже зробити нічого не можна. Тому не затягуйте, а ще краще — ходіть на масаж із профілактичною метою».

Кількість сеансів лікувального масажу індивідуальна і залежить від стану пацієнта й того, наскільки проблеми давні. Масажистка попереджає, що кінцевий результат приходить не відразу, а за два-три тижні після повного циклу масажів, коли клієнт відчує, чи допоміг масаж, чи щось турбує і чи необхідно «доробити» ту чи іншу зону. Курсу масажу вистачає щонайменше на півроку. Проте все залежить від стилю життя. Тобто, якщо цілими днями сидіти на дивані, то терапевтичний ефект швидко сходить нанівець.

Якщо давно і безрезультатно намагаєтесь схуднути, Таня Мовчан радить додати до тренувань та дієт ще й масаж. Пояснює, що результатів немає через зажим у організмі нормального лімфотоку. «Це як ефект закритої пляшки: скільки б її не трусили, а рідина вийти не може, бо пляшка закоркована. Так і в тілі людини: якщо в коліні, тазостегновому суглобі або в діафрагмі є зажим лімфотоку, скільки не займайся спортом, доки не розблокуєш зажим, успіху не буде. Будуть набряки, вилазитимуть целюліти, доки не налагодиш нормальну роботу лімфатичної системи. Це можна зробити завдяки масажу. Проте й масаж самотужки не працює «на схуднення», якщо хоча б трішки не змінити власний стиль життя — додати піші прогулянки, переглянути власний раціон у бік включення до нього корисних продуктів і страв».

Масаж по-різному діє на різних людей. Тут теж все індивідуально: у когось відкривається друге дихання і готовий гори звернути, в іншого викликає стан розслабленості, як каже молодь — півдня в чіл-ауті. Чимало клієнтів приходять не із давніми проблемами,

а заради профілактики ймовірних. Адже стимулювання різних точок на тілі покращує стан м'язів, посилює кровоток і нерви приводить до ладу. «Найбільше нервових закінчень у людини в хребті та спинному мозку. І коли «зажимається» спина, нерви теж страждають. Звідси й головні болі, пригнічений емоційний стан, загальне погане самопочуття. Профілактика безсоння і головного болю, профілактика підвищеного артеріального тиску, покращення прохідності судин — це результат масажу. Окрім того, це ще й обов'язкова профілактика стресів. Особливо коли йдеться про масаж ший та комірцевої зони», — пояснює Таня.

Жити тут і зараз!

У це обпалене війною літо на сеанс масажу до Тетяни Мовчан майже неможливо потрапити — запис клієнтів далеко наперед. Хоча у перші дні повномасштабного вторгнення майбутнє лякало невідомістю. І той страшний ранок Таня добре пам'ятає. «Вдома у кімнаті вікно постійно прочинене, тож через нього того ранку чула всі вибухи. Відразу й не зрозуміла, що то за звуки, — згадує Тетяна. — Потім прокинувся чоловік, зайшла у соцмережі і як зараз пам'ятаю допис у Фейсбуку Юлії Тимошенко: „Війна. Але ми до цього готові“. Аякже! Все тіло ватяне, руки відібрало. Хіба можна бути до такого готовими? Перша думка: що робити, як бути далі? Та у тяжку годину паніку переборолу раціо медика, котре й спрямувало енергію в правильне русло: придбати ліки, яких бракує в аптечці, закупити продукти із розряду «стратегічних», облаштувати у погребі укриття. «А от про те, щоб виїжджати з країни й думки не було, — додає наша героїня. — Напевно, це тому, що ще не маю власних дітей, за себе не дуже переймалася. Вирішила, що лишаюся із чоловіком і буду поруч до останнього, до перемоги. Коханому потрібна підтримка тут, та й мені було б набагато складніше за кордоном, далеко від нього».

Перші пару тижнів після початку широкомасштабного вторгнення кабінет не працював. «Через місяць війни з'явилася така жага до життя і усвідомлення того, що я постійно щось відкладаю „на потім“, — зізнається Таня. — І ставлення до життя змінилося не лише в мене. Влітку в мене в кабінеті сезон затишшя. Зараз запис на літо повністю закритий. Люди перестали відкладати „на потім“ своє життя. Почали думати про себе. От і я записалася до лікаря на огляд, який постійно відкладала, і сама вирішила пройти курс масажу. Раніше багато хто відкладав кошти то на ремонт, то на дорогу техніку, то на відпустку — на майбутнє. Зараз цінності змінилися і акценти змістилися на сім'ю і на власне здоров'я. Ми почали жити тут і зараз, сьогоднішнім днем».

Настя ТОПОЛЯ

ЛЮДИ / ПОДІЇ / ФАКТИ

Працівники Всеукраїнського центру вишивки та килимарства взяли участь в етнографічному квесті

Минулого тижня працівники Всеукраїнського центру вишивки та килимарства взяли участь в етнографічному квесті, що проходив у Решетилівській філії I ступеня. Провідний художник з вишивки Ірина Павлюченко розповіла школярам про українські традиції, народні ремесла, більш детально зупинилася на притаманних решетилівському краю — рослинному килимарстві та вишивці, зокрема «білим по білому».

Ірина Миколаївна повідала дітям цікавинки з історії Решетилівки, а також про культурне розмаїття України — адже кожному регіону притаманні свій унікальний орнамент,

традиційні кольори, навіть техніки вишивання. Сорочки можуть відрізнитися за фасоном, кольором, візерунком. Для Полтавщини характерні сорочки з вишивкою пастельних кольорів.

Кожен візерунок на традиційній українській вишиванці має своє значення і призначення. Такий одяг має оберегову функцію. Колись у будні українці носили так звані «буденки» — сорочки з небіленого полотна сірого кольору з «біднішою» вишивкою, або й взагалі без неї. А на свята вдягали білу, багату традиційним візерунком. Ремесло вишивати матері передавали своїм донькам,

а бабусі — внучкам. Колись кожна дівчина, навіть знатного роду, повинна була уміти вишивати. Важливо, щоб на зворотному боці вишитої сорочки не було вузликів, бо начебто вони можуть стати причинами помилок і нещастя в житті людини, яка носитиме вишиванку.

Розповідаючи про те, що кожен регіон України має своє святкове вбрання, Ірина Павлюченко продемонструвала це на ляльках-манекенах. А також повідала, що в ряді областей, коли дівчина виходила заміж, їй відрізали косу і покривали голову спеціальним убором (наміткою, хусткою, очіпком). Потім волосся відростало, але

голова жінки завжди залишалася покритою. Дівчата носили віночки, стрічки, обручі, а також хустки. Всі дівочі головні убори були відкритими й не приховували коси — гордість і красу кожної дівчини.

Діти з цікавістю розглядали виставку виробів, створених у Всеукраїнському центрі вишивки та килимарства.

У них «горіли» оченята, коли доторкалися до сорочок, рушників та інших виробів майстринь нашого Центру. Школярі не стримували емоцій, яких було велике розмаїття...

Людмила ДЯДЧЕНКО
провідний редактор
Всеукраїнського
центру вишивки
та килимарства

На підтримку захисників України провели культурний захід «Літепло»

22 липня в парку «Перемога» в Решетилівці відбувся культ-івент «Літепло» за участі талановитої місцевої молоді. Захід, під час якого глядачів розважали музикою та поезією, провели на підтримку благодійного фонду «Повернись живим», а організувала його Решетилівська молодіжна рада *Pogress UA*. Під час культурного івенту вдалося зібрати понад 4 тисячі гривень благодійних внесків.

Учасники молодіжки певні, що повторять захід на підтримку мужніх захисників України.

До слова, у *Pogress UA* вже прозвітували про перерахування зібраних донатів до фонду «Повернись живим» — це 4 166 гривень.

Атмосферу теплого і душевного настрою на заході створювали Інна Панець, Вікторія Криндач, Юлія Стещенко, Владислава Самойленко, Альона Понітайкіна, Ліза Попок.

Імовірно, подібний захід відбудеться вже в наступному місяці. Тож *Pogress UA* запрошує до участі молоді таланти. Якщо ви маєте хист до вокалу, музики чи віршування — пишіть в

«особисті повідомлення» на сторінки молодіжної ради у Фейсбук та Інстаграм.

Юлія ГРИНЧЕНКО

Радіопередача «Вінілосховище» повернулася до ефіру

У вівторок, 26 липня, радіоспілкування у форматі «Вінілосховище» повернулося до ефіру, після тимчасової невеликої паузи. Гостем передачі став засновник етнографічної збірки «Дерево», медик, лікар сімейної практики, що працюватиме в Лубенській громаді, власник чималої колекції старовинних речей Едуард Крутько.

Нагадаємо, що починаючи від середини березня голова Полтавської облради Олександр Біленький веде свою радіопередачу «Вінілосховище», де поширює лише правдиву перевірену інформацію, відповідає на актуальні запитання радіослухачів, надихає слухачів патріотичною музикою та спілкується із гостями. Під час війни розважальне, музичне та аполітичне радіошоу набуло

іншого забарвлення. Наразі головне завдання, яке ставить перед собою ведучий «Вінілосховища», — інформувати громадян про ситуацію на Полтавщині, країні та світі, боротися із недостовірною інформацією та фейками.

За цей час гостями радіопередачі «Вінілосховище» були: чемпіон 6 сезону телепроекту «Ліга Сміху», команда «СМТ» (Шишаки) — Владислав Стеблівський; Сергій Фоменко він же — «Фома» (Фронтмен гурту «Мандри»); фронтмен гурту «КАУА» Олександр Мілош; український поет, волонтер, музикант Сергій Жадан, українська активістка, наша землячка, очільниця організації «Євромайдан-Варшава» Наталка Панченко, український журналіст, радіоведучий, голова правління «Громадського радіо», очільник

Комісії з журналістської етики Андрій Куликов, воротар збірної України та ФК «Шахтар» Андрій Пятов, український телеведучий та музикант Коля Серга тощо. Окрім цього, гостями радіопередачі були очільники громад Полтавщини та голови обласних рад.

Програма виходить два рази на тиждень — кожного вівторка та п'ятниці. Початок: о 20:30. Трансляція на хвилі радіостанції *ReLife 91.1 FM*. Інтернет-трансляція за посиланнями: <https://youtu.be/iBC&Jz0JEyk>, <http://relife.media>. Також пряму трансляцію радіопередачі можна переглянути на офіційних сторінках голови Полтавської облради Олександра Біленького у соціальних мережах Фейсбук та Інстаграм.

Михайло ЧУБ

Школярі збирають кошти на придбання прапорів Решетилівки

Минулого тижня шкільне самоврядування «Лідер» Решетилівського ліцею імені І. Л. Олійника, оголосило збір коштів для закупівлі прапорів нашого міста. Ідея полягає в тому, щоб придбати символ Решетилівки та передати стяги на передову землякам-захисникам.

«Місто Решетилівка — це далеко не „новобуд“, перша згадка про нього як про населений пункт зафіксована ще в 1638 році. Наше славетне козацьке місто має свою власну цікаву і солідну історію, й тому повинна мати свою атрибутику. Прапор нашого міста був затверджений зовсім недавно, адже він дуже важливий для самоідентифікації міста і саме він максимально допоможе показати, так би мовити, «містечковий»

патріотизм решетилівців, де б вони не були — в Україні чи за її межами. Це насправді важливо, бо кожен з гордістю зможе показати що він з Решетилівки. Також, символічно було б давати наш стяг захисникам-землякам у дорогу на фронт», — йдеться у повідомленні організаторів зборів коштів.

За словами організаторів, вартість одного стягу — 250 гривень. Для початку планують придбати хоча б 10 екземплярів та передати військовим. Збір коштів триває до 1 серпня. Для того, щоб втілити мрію у життя, школярам потрібна наша підтримка. Перерахувати кошти можна на карту:

4149 4993 9265 5237

Лобач Вероніка Сергіївна

Віктор БЛОКІНЬ

КРИМІНАЛ ТА НАДЗВИЧАЙНІ ПОДІЇ

За повідомленням Нацполіції, у період із 18 по 25 липня у Решетилівській громаді зареєстрували 58 повідомлень про кримінальні правопорушення та інші події. Із них 11 внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ознаками кримінальних правопорушень.

25 липня до Решетилівської служби порятунку надійшло повідомлення про ДТП. Прибувши на місце, надзвичайники Решетилівської ДПРЧ-10 встановили, що автомобіль з'їхав у кювет та зіткнувся з деревом. Внаслідок ДТП водійка, за даними медиків, отримала травми та була заблокована в автомобілі.

Рятувальники за допомогою спеціального обладнання деблокували постраждалу та передали працівникам швидкої медичної допомоги.

Для надання допомоги залучили 5 чоловік особового складу 10-ї державної пожежо-рятувальної частини та 1 одиницю техніки.

Нагадаємо номери телефонів, за якими Ви маєте можливість повідомляти інформацію щодо місця перебування зниклих людей, а також відомі Вам обставини вчинення злочинів або порушення публічного порядку: (05363) 2-50-72 (чергова частина Решетилівського ВП) або 102.

ЛЮДИ / ПОДІЇ / ФАКТИ

«Чому росія – наш одвічний ворог?»: у Решетилівці відбулася благодійна лекція

У суботу, 6 серпня, у центральному парку міста відбулася благодійна лекція вчителя історії Наталії Ширшової на тему «Чому росія – наш одвічний ворог?», на якій усі присутні почули беззаперечні докази того, що росіяни завжди несуть за собою лише зло. Захід був організований молодіжною радою «Progress UA», що

створена при Решетилівській міській раді.

Спершу івент планували провести 3 серпня, але погодні умови завадили реалізації задуму. Через це лекцію відвідало менше людей, ніж було заплановано. Під час заходу вдалося зібрати 880 гривень, які перерахували благодійному фонду «Повернись живим».

Зазначимо, що це не перший захід, який організують учасники молодіжної ради. Нещодавно у центральному парку відбувся івент «Літепло», де небадужі збрали понад 4 тисячі гривень і перерахували благодійному фонду «Повернись живим».

Михайло ЧУБ

ReLIFE FM організовує у неділю благодійний студійний онлайн-концерт

Студійний виступ проекту Ukie'z на ReLIFE FM в форматі LIVE SESSION відбудеться 14 серпня о 20:00. Інтерв'юером івенту буде Ярослав Журавель.

Ukiez — це музично-мистецька формація, що складається з відомого художника та письменника Івана Семесюка (спів, вістл, губна гармошка), телеведучого та музиканта Богдана Буткевича (гітара, вокал, перкусія), композитора Дмитра Данова (скрипка), та Надії Каламеець (вокал, бек-вокал). Їм'я колективу походить від жаргонної назви українських емігрантів у Канаді та США на початку 20-го століття.

Проект працює без цензури в авторському стилі «аппалач Ярославни», чи, якщо точніше — alt-folk (alternative folk). Який поєднує в собі українську стародавню музичну традицію та ірландо-американський мелодизм. Головною мистецькою задачею колектив вважає створення нової української музичної гармонії, без нашарувань радянсько-російського ерзацу.

Ukie'z — насичений непере-січними сенсами проект, це цілий світ, що існує в просторі

та в часі. Від Америки до Великого Князівства Литовського, від Австралії до Гетьманщини, від Великих Озер до волинського Світязя, всюди є ми українці — юкіз.

Підпишіться на ютуб-канал радіо ReLIFE і доєднайтеся до трансляції. Під час перегляду

студійного концерту всі бажаючі зможуть задонатити на підтримку ЗСУ за допомогою QR-коду. Долучайтеся і зробіть маленький внесок у велику справу — Перемогу над ордою російських окупантів.

Редакція радіо «РЕЛАЙФ»

У Решетилівці організують спортивну естафету

У суботу, 13 серпня, у місті пройде двохетапна спортивна естафета з орієнтування. Участь можуть взяти усі охочі. Головна умова — попередня реєстрація.

«Естафета для середніх і старших груп. Для дітей змагання в звичайному орієнтуванні. Група до 12 років і найменші до 9–10. І для дорослих, що бажають просто

прогулятися з картою по лісу і повідмічати «кепешки» традиційна дистанція «OPEN», — зазначає керівник Решетилівського центру туризму Павло Мосієнко.

Для того, щоб дізнатися більше інформації, потрібно звернутися до Решетилівського центру туризму.

Віктор БЛОКІНЬ

Учнівську молодь запрошують на заняття зі скелелазіння

До кінця літа на базі спорт-комплексу ДЗН «Решетилівський професійний аграрний ліцей імені І. Г. Боровенського» відбуватимуться заняття зі скелелазіння. Організатор — Решетилівський центр туризму.

Заняття проводитимуть для дітей та учнівської молоді старше 12 років. Також наголошують, що на тренування діти зможуть ходити лише за наявності письмового дозволу батьків. Організовувати заняття будуть щочетверга о 12 годині. Усю детальну

інформацію можна дізнатися у Решетилівському центрі туризму.

Нагадаємо, що влітку Решетилівський центр туризму влаштував тренування на базі спорткомплексу аграрного ліцею для дітей, які вимушено проживають на території Решетилівщини. Допомогати опанувати навички скелелазіння юним спортсменам допомагали вихованці Центру туризму.

Віта ШАФОРСТ

Решетилівське «Динамо» зіграє із полтавськими журналістами на підтримку ЗСУ

В неділю 14 серпня відбудеться черговий благодійний поєдинок на підтримку наших мужній Збройних Сил України.

На місцевому стадіоні Колос о 16–00 зійдеться решетилівське «Динамо» та команда, яка провела вже 9 благодійних

поєдинків на підтримку ЗСУ. Це збірна журналістів Полтавщини, яка носить назву «ПСЖ» (Полтава).

Запрошуємо всім бажаючих відвідати цю гру та підтримати наших залізних воїнів.

Віктор БЛОКІНЬ

На вихідних у громаді організують черговий благодійний ярмарок

У неділю, 14 серпня, у селі Малий Бакай відбудеться благодійний ярмарок. Організатори зазначають, що у продажі будуть: сільськогосподарська продукція, солодощі, домашня випічка, квіти, дари ланів та

садів тощо. Усі виручені кошти направлять на потреби ЗСУ.

Окрім торгів, на ярмарку зможуть проявити свої таланти і місцеві дітлахи. Наймолодші жителі громади розповідатимуть вірші про

нашу рідну Україну, а також зможуть виготовити власноруч подаруночки та намалювати малюнки із побажаннями для наших захисників. Детальнішу інформацію можна дізнатися

за контактними номерами телефонів: 099-323-20-22, 095-853-07-18.

Це не перший благодійний ярмарок, що влаштовують на території Решетилівської громади. Подібні торги відбулися

у Покровському та Кукубовці, де завдяки небадужості місцевих та активності організаторів вдалося зібрати кошти для військових.

Михайло ЧУБ

ЛЮДИ / ПОДІЇ / ФАКТИ

У Решетилівській громаді відбулися благодійні концерти та ярмарки

Минулого тижня одразу у кількох населених пунктах нашої громади організували благодійні ярмарки. Під час торгів не лише збирали кошти на потреби ЗСУ, а й розважали та підбадьорювали присутніх піснями, танцями, віршами про Україну та перемогу. Подібні заходи уже стали традиційними для жителів Решетилівщини, адже кожен прагне допомогти військовим наближати перемогу.

27 серпня у Решетилівському міському будинку культури відбувся благодійний концерт, приурочений до Дня Державного прапора та Дня Незалежності України. Присутні змогли насолодитися виступами місцевих творчих колективів, сольними виступами артистів та хореографічними постановками. Також на площі перед будинком культури розгорнули благодійний ярмарок, де місцеві умільці продавали свої вироби, а кошти збирали для ЗСУ. На ярмарку можна було придбати прикраси ручної

роботи, пряники, вироби із дерева, екоторбинки тощо.

Варто відзначити, що до благодійної справи активно долучилися батьки та школярі із Покровського навчального закладу. Завдяки їхнім старанням, ентузіазму та зібраності, вдалося зібрати понад 6 тисяч гривень для нашого земляка, який боронить країну. Маленькі жителі громади робили прикраси, малювали екоатату діткам, проводили майстер-класи з плетіння браслетів тощо.

«З вашою допомогою нам вдалося наторгувати 6205 гривень.

Всі ці кошти ми перерахували на рахунок дружини нашого земляка, якому із командою потрібен тепловізор. Завдяки вам, хлопці зможуть бачити і в темряві. Під час ярмарку, дехто щось купував, дехто просто вкидав кошти у банку, дехто не брав решти. По-різному, але кожен вніс свою фінансову допомогу у хорошу справу», — говорить учасниця благодійного ярмарку Аліна Перепелиця.

У суботу, 27 серпня, у селі Піщане відбувся благодійний захід під назвою «Єднаймося заради перемоги!». Він був

насичений виступами артистів, розвагами для дітей та продажем різноманітних смаколиків. Окрім місцевих аматорів сцени, на захід завітав ансамбль «Тиха вода» із села Надежда. Місцеві господині також не лишилися осторонь заходу, тож на ярмарку можна було поласувати смачною домашньою випічкою, придбати овочі та фрукти, різноманітні вироби ручної роботи, обереги, прикраси, сумки-шопери тощо.

Під час благодійного заходу влаштували виставку дитячих малюнків, які незабаром передадуть військовим на передову. Загалом під час ярмарку вдалося зібрати майже 12 тисяч гривень, ці гроші стануть в нагоді нашим захисникам.

Цього ж дня благодійний захід під назвою «Сильні люди вільної країни» відбувся і в Кукобівській громаді. Захід мав за мету не тільки збір коштів на допомогу ЗСУ, а й зробити своєрідний підсумок життя громади, адже попередні 15 років кукобівці в цей день відзначали День села. До речі, це вже третій благодійний захід за час війни, де збирають кошти нашим військовим. Цього разу було зібрано понад дві тисячі гривень.

А 28 серпня в Шамраївській громаді відбулося свято до Дня прапора та Незалежності України, а також благодійний ярмарок. Святкову атмосферу та гарний настрій дарували гостям та жителям села дівчата з місцевого художнього колективу «Червона калина», найменші наші танцюристи — Єва Ільченко, Поліна Дикопавлєнко, Тимофій Павленко, Іван Ротар, Влада Соломаха, Софія Сторчак, Віталій Більший, Артем Дикопавлєнко та Альбіна Соляник. Місцеві господині підготували домашню випічку, освіжаючі напої та ручні вироби на благодійну ярмарку. Загалом зібрали понад 12 тисяч гривень. Кошти направили нашим захисникам.

Також у неділю, 28 серпня, благодійний ярмарок влаштували у селі Мушти, де зібрали 13 тисяч гривень. Кошти «наторгували» із продажу різних смаколиків — пиріжків, тортів, тістечок, рулетів, пряників, вареників тощо. Подібні заходи планують проводити й надалі, щоб підтримувати наших захисників на передовій.

Віта ШАФОРСТ

Під час культівенту «Літепло» зібрали кошти на підтримку ЗСУ

26 серпня у парку нашого міста відбувся другий і, на жаль, останній цього літа культурний захід «Літепло». Благодійний літературно-музичний захід організували і провели учасники молодіжної ради «PROGRESS UA» за участі талановитих молодих людей громади.

Атмосферу заходу можна повністю відчувати лиш побувавши на ньому — дружня, по-родинному тепла, а ще пронизана вдячністю до наших захисників і бажанням усіх присутніх хоч якось їм допомогти.

Тож під час вечора музики і поезії в Решетилівці на підтримку Збройних Сил України вдалося зібрати 7 728 грн.

Донати небайдужих передали на підтримку місцевого волонтерського руху, який виготовляє м'ясні консерви для хлопців на передовій.

Минулого разу учасники та організатори івенту збирали кошти для фонду «Повернись живим», тоді було понад 4 тисячі гривень.

Після заходу у соцмережах з'явилося чимало постів вдячності на адресу молодіжки та тих, хто знайшов

час і підтримав військових і молодіжний рух нашого міста. Зокрема волонтери закликали підтримувати молодь і пишатися їхнім вкладом у нашу спільну перемогу над рф.

Юлія ГРИНЧЕНКО

У Решетилівці створили добровільну пожежну дружину

30 серпня у Решетилівці 8 колишніх пожежників отримали посвідчення членів добровільної пожежної дружини.

Відтепер у складі Добровільного формування цивільного захисту Решетилівської громади — 8 чоловік особового складу. Це колишні пожежники, які на добровільних засадах виявили бажання запобігати пожежам, організувати їх

гасіння, а ще здійснювати громадський контроль за додержанням установлених законодавством вимог пожежної безпеки. Також пожежна дружина добровольців у разі необхідності надаватиме допомогу пожежно-рятувальній частині нашого міста.

Як розповів заступник решетилівського міського голови Юрій Невмержицький,

функціонування пожежної дружини — це, перш за все, інвестиція в безпеку, а відтак — потенційно врятовані людські життя та збережене від вогню майно наших громадян. Перед тим як знову стати на службу на користь громади, пожежні пройшли двотижнєве навчання у Полтаві. Наразі їхнє місце дислокації — на базі діючої пожежної охорони нашого міста, але в міській раді вже продумують варіанти постійного розміщення добровольців.

Юлія ГРИНЧЕНКО

У місті реалізували акцію «Готуємося до школи разом»

З 15 по 22 серпня у м. Решетилівка проходила добродійна акція «Готуємося до школи разом» на підтримку школярів ВПО, учнів будинків сімейного типу та сімей, які опинилися у складних життєвих обставинах.

Акцію ініціювали правоохоронці Полтавщини, зокрема і нашого міста спільно з представниками відділу освіти, місцевого самоврядування та молодіжної ради «PROGRESS UA».

Протягом тижня небайдужі решетилівці зібрали для школярів соціально-вразливих категорій шкільне приладдя: зошити, канцелярію, альбоми для малювання, інші набори для творчості, розвиваючі ігри, художні книги та багато іншого, що знадобиться їм для навчального процесу та проведення дозвілля.

Контейнери для збору допомоги були розміщені в шести локаціях. На минулому тижні після формування наборів усе шкільне приладдя розвезли родинам, які опинилися

у складних життєвих обставинах. Загалом було сформовано пакунки з канцелярією для 28 дітей з 8 родин, які навчатимуться на базі навчальних закладів нашої громади, зокрема в Решетилівці, селі Потічок та селі Миколаївка.

Юлія ГРИНЧЕНКО

КРИМІНАЛ ТА НАДЗВИЧАЙНІ ПОДІЇ

Як повідомляє Решетилівська служба порятунку, протягом тижня в громаді зареєстрували 3 надзвичайні події. 22 серпня горіла суха трава поблизу села Каленики, 24 і 25 серпня пожежники ДПРЧ-10 гасили займання на відкритій території поблизу села Паненки, а 27-го біля села Бакай.

Нагадуємо номери телефонів, за якими Ви маєте можливість повідомляти інформацію щодо місця перебування зниклих людей, а також відомі Вам обставини вчинення злочинів або порушення публічного порядку: (05363) 2-50-72 (чергова частина Решетилівського ВП) або 102.

ЗНАЙ НАШИХ

Юля ОДОД: «Завдяки людям і почуваюся у Решетилівці, як у родині, як удома»

Харків'янка Юлія Одод стала архітектором, аби втілити ідеальний будиночок — екологічний і затишний, з великими вікнами і просторою кухнею, захований десь у сосновому лісі. А поки за вікном шуміло не верховіття дерев, а вирував життям заклопотаний людський мурашник міста-мільйонника, проектувала для агрокомпаній сучасні комплекси з відгодівлі свиней та громадські будівлі. Поверталася додому у звичайну міську квартиру, де на неї чекала родина — чоловік, син, донька і улюблена кицька. Проте вранці 24 лютого цей неідеальний, проте комфортний дім довелося покинути, аби врятувати власні життя, дітей і кішку. Тимчасовим прихистком для родини стала Решетилівка. Тут Юля нині волонтерить і виготовляє бліндажні свічки на передову для бійців — харків'ян, полтавців, решетилівців.

Збирала речі, чула, як по сходах раз за разом гупотіли чоботи — у нас у під'їзді жило багато військових. Від цих звуків — аж мороз по шкірі, — згадує той лютьневий ранок жінка. — Бачила військових, які вибігали із будинку і кудись поспішали. Під'їхав брат, почала саджати дітей в автівку — і саме тієї миті орки почали бомбити частину, біля якої ми живемо. За 200 метрів від нас склади — по них і прилетіло. Далі завантажилися буквально за секунду, кицьку без переноски винесли з квартири за пазухою. Мчали швидко — а за нами все вибухало. Зараз легко про це говорити, а тоді це був суцільний жах. Якраз як проїхали Чугуїв, буквально за нами ракетами влучило у ту саму першу цивільну будівлю, яка постраждала у місті».

Перед очима Юлі й досі картина, що радше нагадує кадри зі старих документальних хронік про Другу світову, де узбіччями рухаються мами з дитячими візочками, жінки із торбами. І ти розумієш, що нічим не можеш їм допомогти і думаєш про власний порятунок. Дорога з Чугуєва до Солоницівки, яка зазвичай займала годину-півтори, через затори розтяглася в часі майже на 5 годин. У тому заторі звернула увагу, що майже у кожній автівці земляки везуть із собою в евакуацію хом'ячків, котів, собак — не кидають напризволяще чотирилапих членів сім'ї.

Наступного дня Юлін брат пішов на війну. Подружжя з малими дітками пару днів послухало у Солоницівці канонаду й звуки вибухів, що долітали й сюди, і вирішили їхати в Решетилівку. Юля згадує, як автівка, котрою кермував Денис (він всього за місяць до війни отримав водійські права), заглохла на першому ж блокпості по дорозі з Харкова до Полтави. Юля нервувала, готова була розплакатися, а бійці на блокпості намагалися її заспокоїти.

«Не знаю, що відчувають люди, які вириваються із окупації, але оце відчуття, що це наші хлопці, що вони захистять, було неймовірне. Готова була на них кинутися і розцілувати», — розповідає жінка.

З-під обстрілів — й відразу у волонтери

Не встигли приїхати в Решетилівку, як Юля уже напитувала у свекрухи, чи знає вона щось про волонтерів у громаді. У Фейсбуку знайшла оголошення: місцевий волонтерський центр просив земляків приносити продукти. Юля купила крупи, склала продукти в пакет і понесла у центр. Як сама каже, причепилася до дівчат, аби дали яку-небудь роботу, бо не могла вдома сидіти без діла, хотіла хоч чим-небудь допомогти. Наступного дня така нагода якраз і випала — дівчата перетелефонували і запросили в центр.

Чоловік повернувся на роботу до Харкова. Юля лишилася з дітками у Решетилівці. Спочатку допомагала у волонтерському центрі, поки у ній була потреба. Паралельно знайшла собі тимчасову роботу. Коли попередня працівниця повернулася до Решетилівки, Юля вирішила, що буде дуже негарно займати чуже місце. Натомість її волонтерство вийшло на новий рівень. А розпочалося все із дзвінка чоловіка — у розмові той прохопився, що їм не видали аптечок. «А в нього така робота, що прилетіти може у будь-який момент. Як мінімум, турнікети мають бути під рукою, — зауважує Юля. — Тож кинула у Фейсбуці клич про допомогу, аби зібрати кошти на аптечки. Поки шукала аптечки з нормальним складом і сертифікованими турнікетами, отримала несподівану допомогу від волонтерів. Тобто на руках були і гроші, і аптечки. Запитала у брата, можливо його підрозділу

потрібна яка допомога. Брат на нулі: їхні позиції, а далі — орки. Їх постійно обстрілюють, та ж форма постійно горить. То допомагала з формою для бійців, купувала рюкзаки».

Гроші на допомогу збирала декілька разів. Потім детально звітувала про кожну витрачену копійку. Паралельно ще й відстежувала повідомлення у місцевих харківських чатах, зокрема, про потреби у ліках, які в Харкові тоді неможливо були купити. Юля закуповувала їх у Решетилівці та Полтаві, передавала в Харків, Чугуїв і Солоницівку.

А потім з'явилася ідея робити бліндажні свічки. Просто збирати кошти було не те щоб ніяково: жінка розуміла, що війна затягується, гроші в людей потроху закінчуються. Тому почала думати, чим би його таким допомогти, аби й недорогоартісне було, проте й необхідне. «Ще навесні читала про бліндажні свічки, — розповідає Юля і зізнається — Я ще й трішки помішана на екології. А тут два в одному: сортую сміття і корисні свічки роблю. Зробила пробну партію із 30 свічок. Три маленькі віддала дівчатам, які поділилися парафіном, а 27 штук відправила хлопцям на передову. Брат прислав декілька відео: фільмував, як свічки горять і як ними хлопці ледь не спалили у себе в бліндажі килим. Я надихнулася і продовжую робити свічки. У неділю відправила чергову партію полтавським хлопцям, які зараз на нулі».

Бліндажна свічка не стільки світить, як зігріває бліндаж холодними ночами

Бліндажні свічки Юля робить разом зі свекрухою. На виготовлення партії із 30 свічок у жінок йде біля трьох днів. Свічка робиться у бляшаній банці. Юля вже знає, що найкраще для цих потреб підходять бляшанки з-під паштету, консервованого горошку чи кукурудзи. Необхідний також тришаровий картон: перший шар картону плаского, потім гофрованого і знову плаского. Картон (шматок розміром на висоту бляшанки) щільно скручується равликком, у нього встановлюється гніт — зі смужки картону чи сірника. Картонного равлика слід помістити у банку і залити парафіном. Найбільше на свічку йде саме парафіну. На 30 свічок Юля витрачає десь 8 кілограмів парафіну. Із бляшанками у жінки проблем немає — їх постійно зносять решетилівські волонтери і просто небайдужі містяни. З парафіном складніше. Коли кинули клич у Решетилівці, що потрібен парафін, люди його понесли. Щемно було бачити, як приносили навіть дрібні свічки з іменинних тортів. Проте такими темпами збирати необхідні об'єми довелося б до другого прищестя. Тому

перші 15 кілограмів парафіну Юля придбала за власні кошти. Потім до підтримки свічної «мануфактури» долучився Юлін двоюрідний брат із дружиною — вони знайшли місцевого мецената, котрий спонсорував на добру справу ще 15 кілограмів парафіну.

Одна бліндажна свічка горить щонайменше 2,5 години — Юля власноруч тестувала. Посміхається: якби не поставила зверху каву варитися, то вона б ще довше горіла. Це була друга свічка, яку тестувала. «Першу довелося залити водою, бо злякалася, що вона мені спалить погрібник. Власне, й завдання бліндажної свічки не стільки в тому, аби вона освітлювала приміщення, як у тому, що вона добре обігріває бліндаж, — пояснює жінка. — Адже вночі вже стає прохолодно. Якщо прилаштувати підставку, то можна на ній і каву підігріти чи чай. Мені тут дівчина з-під Решетилівки допомагає сухими борщами. Відправила їх братику і запитала, як смакує борщик. А він: „Ніяк, бо прилетіло й розбило кухню, не можемо собі навіть воду нагріти». Тому сподіваюся, що свічки стануть в нагоді». А гріють вони добре — перевірено на погрібнику, який Юля ледь не спалила.

Про Решетилівку Юлія Одод відгукується із особливим теплом. Бо її з дітками тут прийняли гостинно, ніби у велику родину потрапила. Зауважує, що тут атмосфера інша, ніж у тому ж Чугуєві. Пояснює, що військове містечко — то закрита спільнота, до якої важко потрапити. А в Решетилівці жінка почувається, немов удома. І в старшого сина раніше стільки друзів не було, як з'явилося в Решетилівці. У наше місто Юля й раніше приїздила — малих на канікули привозила, сама гостювала, коли була у декретній відпустці. Як і багатьох гостей Решетилівки, вабила розкішна природа, а ще — відчуття відкритості після Харкова, яке створювали невисокі паркани біля будинків. «Після приїзду з'явилося чимало нових знайомих зі спільною життєвою позицією: ми познайомилися у волонтерському центрі, куди прийшли із бажаннями допомогти іншим. От ця хімія нас і об'єднує. Взагалі підкорило те, що тут такий активний волонтерський рух. Солоницівка — прифронтове містечко, але мені здається, що там волонтерство йде через силу. Тут настільки всі згуртовані, відгукуються на будь-який заклик про допомогу. Дуже прониклася, коли у перші дні дідуся з бабунями тремтячими руками передавали у волонтерському центрі продукти, бо „то ж хлопчикам на передову“, або „люди прийдуть, їм щось їсти потрібно“. Все, що вдома було, несли. От завдяки людям і почуваюся у Решетилівці, як у родині, як удома».

Настя ТОПОЛЯ

Ледь не в кожній автівці харків'яни везли із собою в евакуацію хом'ячків, котів і собак

У лютому Харків дихав наелектризованим повітрям, хоча думку про повномасштабну війну, дату якої сусіди постійно переносили, містяни від себе гнали. Та місто було напружене, жило передчуттям чогось невідворотного. 23 лютого наша героїня разом із чоловіком таки вирішили зібрати документи і тривожну валізку. Виявилось, що якраз вчасно. Бо зранку наступного дня Юлія з Денисом опинилися у самому епіцентрі подій. Родина на той момент два роки як мешкала у Чугуєві: батьки Дениса переїхали до Решетилівки й лишили сину з невісткою квартиру у військовому містечку. Вранці 24 лютого ворог першим почав обстрілювати саме військові частини, а у Чугуєві їх квартирується декілька, зокрема й 203-а навчальна авіаційна бригада. А ще є аеродром. Юлія прокинулася на зорі від вибухів. Коли чоловік підкинувся, ще заспокоювала його, мовляв, це навчання. Наступна думка: та які можуть бути навчання о пів на п'яту ранку. Виглянули у вікно — над аеродромом підіймався густий стовп диму. Оце вже точно не навчання. Зателефонувала брату, сказала, що почалася війна. Домовилися, що поїдуть у Солоницівку до мами. «Поки домовлялася,

ЗНАЙ НАШИХ

Максим ГОРОБЕЦЬ: «Вирішили не просто смачні салати на фронт готувати, а й подбати про наших захисників і їхнє здоров'я»

Про волонтерську спільноту у Пасічниках ми розповідали ще на початку повномасштабного вторгнення, й неодноразово. Тоді небайдужі мешканці старостату на чолі з Максимом Горобцем влаштували у одному з приміщень місцевого Будинку культури такий собі кулінарний цех — квасили капусту та відправляли її захисникам на передову. А цієї осені пасічниківські волонтери об'єднали навколо ідеї нагодувати бійців смачним та корисним таких самих небайдужих земляків із Пащенок та сусідніх старостатів. А заодно до фронтového меню додали смачні й вітамінні салати по-корейськи.

Салати для ЗСУ готують і дорослі, і малі

Нинішнього воєнного літа городина вдалася, мов на диво. Максим Горобець жартує, що овочі не вродили хіба у дуже ледачих або в тих, хто взагалі город не садив. Так що сільськ господарі, заготовавши на зиму моркву, буряк, часник та цибулю, вже традиційно лишки понесли у Будинок культури — волонтерам, аби ті доправили домашнє, «без хімії» хлопцям на фронт.

Доки складували овочі, громада активно готувалася до проведення благодійного ярмарку. Його мали приурочити до Покрови та Дня захисників і захисниць, за зібрані кошти планували придбати медикаменти для ЗСУ. Одного дня, коли у Будинку культури зібралася ініціативна група, Максим Горобець запитав у місцевого жіноцтва: «Може трохи попрацюємо?» — «А що потрібно?» — перепитали землячки. — «Давайте зробимо для бійців салати по-корейськи». У відповідь почув «та без питань» — і робота закипіла. Жінки до імпровізованого кулінарного цеху почали зносити посуд та необхідне кухоннє начиння, тертки для моркви по-корейськи. Староста Віталій Міщенко підвіз дрівець, бо погода вже стояла прохолодна, а в кімнаті волонтери встановили для обігріву пічку-буржуйку. Волонтерський вулик, що на час городів та польових робіт був трішки затих, знову загудів і запрацював: хтось рубав дрова і наносив воду, інші мили овочі, треті чистили моркву з буряком і часник із цибулею, четверті нарізали та терли інгредієнти. Салати для котиків із ЗСУ у Пасічниках робили і дорослі, й малі. Дітвора приходила допомагати старшим у вільний від уроків час та у вихідні. Батьки та дідуся із бабусями заступали на «салатну» вахту по черзі, хто мав вільний час і бажання.

Оскільки для салатів потрібні не лише овочі, а й більш вартісні інгредієнти — сіль, цукор та олія — волонтери звернулися за допомогою до місцевих підприємців. «Написав у нашій групі у Фейсбук про потреби — привезли партію всього необхідного. Вдруге написав — теж допомогли, — розповідає Максим Горобець. — З Решетилівки місцеві підприємці Наталія та Андрій Гирки виділили 50 кілограм кам'яної солі. По нинішніх цінах та реаліях це велика допомога. Підприємець з Новоселівки Лілія Корячко, власниця „Гастрономіка“, теж регулярно допомагає спеціями, оцтом».

Бійці морковку по-корейськи смакують і замовляють ще більші партії

Пасічниківські волонтери збиралися на роботу щодня, з 9 ранку і до 16-ї години дня — нарізали, терли та заливали салати гарячою олією. «Наталія Мансуєва — мама двох дітей, її чоловік працює далекобійником. Коли глава родини у рейсі, а діти в школі, Наталя щодня допомагала різати салати, — розповідає про команду однодумців Максим Горобець. — Микола Симбрак чистить овочі, рубає дрова, топить буржуйку, носить воду. А ще він головний дегустатор у команді — знімає пробу із салатів, аби вгадати на сіль та додати правильну кількість спецій. Ірина Гергель — полтавка, котра в теплий сезон мешкає у нас у Пасічниках і охоче відгукується, коли нам потрібна допомога, відкладає всі свої справи. Любов Ярмола — місцева пенсіонерка, вона на кулінарній вахті щодня. Напевно, не було такого дня, аби пані Любов не прийшла у наш волонтерський осередок».

У кулінарній команді «Вітамін», як напівжартома, напівсерйозно називають себе волонтери з Пасічників, є місцеві мешканці — Ірина Тернівська, Антоніна Поковба, Альона Коломієць, Інна Лазаренко, Зіна Бенчу, і переселенці — Ольга Позднякова та Максим Підрибайло. Вони одними з перших знайшли у Пасічниках порятуюнок від війни. Фактично — двічі внутрішньо переміщені особи, бо у 2014 році поїхали з Луганська до Харкова, від війни подалі. А в лютому довелося вже евакуюватися із Харкова на Полтавщину. У нашій громаді прагнуть бути корисними і зробити посильний внесок у спільну перемогу.

Потічанський староста Віталій Міщенко допомагає волонтерам і фінансово й фізично, охоче бере на себе обов'язки кур'єра — привозить необхідні інгредієнти, яких бракує, доправляє готову продукцію у Решетилівку. Звідти салати по-корейськи їдуть до захисників у Херсонському та Донецькому напрямках — куди Новою Поштою, а в найгарячіші точки, де пошта не працює, вітамінну смакоту везуть колеги-волонтери із Спілки ветеранів АТО. До слова, Олег Мотузко, котрий очолює Спілку в Решетилівській громаді, якраз і подав ідею пасічниківським волонтерам готувати салати на передову.

«Як учасник АТО, із власного досвіду підказав, що на передовій такі салати хлопці дуже люблять, — зауважує Максим Горобець — Це краще, ніж везти овочі окремо: вже все готове, відкрив відерце, розклав по тарілках — і смакуй. Якщо капусту квасити потрібен час — чекати, поки вона закваситься, а потім вже збагачувати повітрям і герметично запаковувати в тару, то із салатами все простіше. Натираємо овочі, додаємо спеції (гостренькі салати робимо), заливаємо киплячою олією, оцту за смаком — і ці салати можуть зберігатися 2–3 тижні. Відгуки чудові, хлопці з Донбасу присилають фото і замовляють ще більшу партію. Кухарі на передовій теж задоволені, що в польових умовах їм менше роботи, бо до картопельки чи каші з м'ясцем вже мають готовий салат, на який не потрібно витратити час. Ну і такі салати — це потужна й корисна вітамінна бомба. Тим більше, що зараз почався холодний сезон, бракує вітамінів. Овочі та фрукти, що продаються у супермаркетах, — з хімією. Вітаміни у таблетках — теж не кращий варіант. А тут морква, багата на вітамін В та С, буряк — щедрий на залізо, й капуста — справжня мультивітамінна бомба. Отак вирішили не просто смачні салати на фронт готувати, а й подбати про наших захисників і їхнє здоров'я».

Не салатами єдиними

Коли забракло овочів, кулінарний цех у Пасічниках дав клич по громаді. Першою відгукнулася староста Пащенок Олена Глазкова — вже двічі привозили овочі, а ще пластикові відра для пакування готової продукції, олію, оцет, спеції, необхідні для виготовлення салатів. Також земляки із Пащенок допомагають фінансово — збирають кошти на закупівлю тих самих олій та спецій. Після кожного процесу волонтери звітують світлинами про виконану роботу.

«Звичайно, праця важка, зважаючи на те, що все потрібно вручну перечистити, натерти, — зізнається наш співрозмовник Максим Горобець. — Ми шукали промислову електроовочерітку, але не знайшли. Таку, щоб могла шаткувати капусту. Писали в групі — ніхто не обізвався. Так що працюємо й далі вручну, стараємося переробити всі овочі, аби ті не зіпсувалися. Вже вготували добрі півтони салатів».

Коли говорили з Максимом Пащениківська громада привезла чергову партію овочів у Пасічники. А ще роботу підкинули бійці місцевої тероборони — мешканці громади так щедро нагородили хлопців продуктами, що наскладовані овочі почали підгнивати, тому бійці попросили їх переробити на салати. Максим розповідає, що в умовах відключення електроенергії, по повній використовують кожну годину, коли

є світло, адже нагрівають олію на електроплиті. За відсутності світла миють овочі й нарізають все необхідне.

До слова, волонтери із Пасічників не лише салатами займаються. На благодійному ярмарку, про який вже згадували, громада збрала 7 700 гривень на ліки. Волонтерам охоче допомагають місцеві фермери. Максим розповідає, що фермерське господарство «Горобець» із Шилівки у жовтні задонатило кругленьку суму. На ці кошти волонтери змогли на прохання бійців придбати понад 50 упаковок з медикаментами проти виразкової хвороби шлунку. «Зараз збираємо простирадла для плетіння маскувальних зимових сіток. Є потреба у драпових пальтах: жінка зі Шкурупіїв розрізає старий одяг і плете теплі ковдри на передову, — розповідає Максим. — Збираємо кошти на парафін, котрого катастрофічно не вистачає. Одного кілограма вистачає на 2–3 окопні свічки. Кожна така свічка горить 3–4 години й не лише обігріває бліндаж, а й дає змогу приготувати їжу в екстремальних умовах. Парафін уже придбали, окопні свічки виготовлятимуть дівчата у Покровському опорному закладі, адже захисникам на передовій потрібні тепло та світло, бо та ж буржуйка димить і може прилетіти від ворога».

Максим розповідає, що волонтерів нині активно підтримують не лише земляки, а й українці за кордоном. З Європи та США наші волонтери отримують теплі речі, зимові спальники, якісні сухпайки для військових. Земляки, котрі знайшли прихисток у Решетилівській громаді теж не лише із салатами допомагають. Хтось докладає власних рук, інші з того ж Харкова привозять теплі речі, парафін, інші допомагають фінансово. Коли збирали інструменти для бійців на передову і мешканці Пасічників буквально приносили зі своїх обійсть по одній сокирі чи лопаті, один із переселенців придбав відразу 10 грабарок із держаками, котрі стануть в нагоді для будівництва бліндажів.

За сумлінну працю Максим Горобець нещодавно отримав посвідчення волонтера. Зауважує, що для нього ця посвідка — можливість ще більше допомогти ЗСУ. «Стараємося і працюємо на благо ЗСУ, заради перемоги, не зважаючи на власний стан здоров'я, погоду за вікном і настрій. Стежимо за потребами наших захисників, намагаємося забезпечити їх всім необхідним, — говорить молодий чоловік і зізнається: — Часом вигораємо — не фізично, а морально. Втомлюємося, але підтримуємо один одного. Бо хлопцям на передовій ще важче, ніж нам. Тож не маємо права опускати руки. ЗСУ — голова, а волонтери — шия, яка цю голову тримає, і маємо тримати цей стрій до нашої перемоги!»

Настя ТОПОЛЯ

ЗНАЙ НАШИХ

Олександра ШОЛОМІЦЬКА: «Якщо навіть десятих бійців зігріла завдяки лежакам, то вже на душі легше»

Без пафосу — так допомагає фронту переважна більшість українців. Вони лишаються поза кадром, не потрапляють на світлинах та у репортажі. Проте саме вони й тримають фронт. Без вихваллянь й не заради нагород. Не вважають себе героями. Просто печуть, ліплять і готують, шують зручну білизну чи теплі лежаки, в'яжуть захисникам на передову вовняні шкарпетки. Аби хлопцям та дівчатам, що за сотні кілометрів від рідної домівки у обмерзлих окопах боронять наш мирний світанок, стало трішки комфортніше. Щоб далеко від дому пиріжки та вареники з Решетилівки нагадали смак маминих страв, щоб шкарпетки зігріли ніжки й душу. Бо їх далека й незнайома жінка в'язала, намовляючи на перемогу і вкладаючи у кожну петельку любов до чужих дітей, що за ці місяці війни стали нашими котиками. Без пафосу — так допомагає наша землячка Олександра Шоломіцька. І так само просить розповісти про цю допомогу — не стільки про себе, як про те, що звичайна людина може стати в нагоді захисникам і захисницям без коштів на донати, проте з умілими руками і небайдужим серцем.

Дати друге життя старому пальто, а бійцеві на передовій — тепло

Пані Олександра шиє на передову теплі лежаки та подушки зі старого верхнього одягу. Ця ідея — дати друге життя носенню, проте теплим пальто та шубкам — витала у повітрі давно. Тим більше, що у господарстві мала чималий запас стареньких драпових пальто — рука не піднялася викинути все те добро, коли родиною переїздили з Полтави до Решетилівки. Пальта зберігала не один рік з думкою «а раптом колись знадобляться». Коли почалося повномасштабне вторгнення, жінка взялася допомагати своїм знайомим майстриням — професійним швачкам, що у Решетилівці організувалися у цех з пошиття білизни та форми для військових. От їх пані Олександра вважає справжніми героїнями, бо в перші тижні війни ті працювали, не розгинаючись. Робота важка і вимагає неабиякого професіоналізму, особливо, якщо йдеться про справжній конвеєр та велике замовлення. Білизну потрібно було відшивати швидко, аби

вдягнути поранених бійців, яких привозили до Полтави у шпиталь. «Я не професійна швачка, так, балуюся швацтвом. Та допомогти дівчатам хотіла, тож сказала, що буду їх годувати, вареники носитиму, — розповідає жінка. — Бо дівчата зранку як приходили на роботу й цілий день не вставали від машинок». От зі знайомими майстринями й обговорювала, що б його зі стареньких пальт пошити. Можливо, устїлки у взуття, аби бійцям було тепліше. Ті відповідали: «Та почекай, вже ж потепліло» — а за вікном і справді у права вступила весна, яку за війною більшість українців майже й не помітили, бо на душі і в настроях застряг безкінечний лютий.

Коли на календарі замаячила осінь, а з нею прийшли й перші холоди, пані Олександра вже знала, що робити. Попорала свої ношені пальто, поправа — і на передову у вересні поїхали перші тепленькі лежаки та подушки для захисників.

Коли вимикають світло, виручає стара «Подолочка»

Олександра Шоломіцька не професійна швачка, за освітою — економіст з праці. Проте шити хотіла з дитинства і малою часто цупила мамину ручну машинку, аби за хатою влаштувати своє ательє мод для улюблених ляльок. Як сама говорить, хоч шиє й не професійно, проте руки правильно стоять. І зауважує, що щиро захоплюється тими жінками, хто технологію шиття освоїв досконало, на рівні професії. Свого часу в Полтаві Олександра мешкала в одному гуртожитку із дівчатами — швачками-конструкторами, ті навчили деяких секретів своєї професії, так що жінка із задоволенням обшиває всю свою родину. Був час, коли після переїзду до Решетилівки, шиттям і на життя заробляла. Та й тепер старенька ручна машинка «Подолочка» стає в нагоді. Їй вже більше 60 років, проте інструмент улюблений і добре строчє попри поважний вік. Машинку пані Олександра ще 40 років тому перевезла на Полтавщину з Донбасу, звідки сама родом. Нині «Подолочка» виручає у випадку вимкнення світла, коли неможливо працювати на дорогій сучасній техніці з оверлоком, що її свого часу презентували жінці куми. Знайомі швачки жартують, що Олександра

зі своєю «Подолочкою» ніколи не розпрощається. Щоправда, при пошитті лежаків та подушок доводиться не лише машинкою працювати, а й чимало вручну шити, голкою. Тим більше що матеріал буває різний, проте пані Олександра рада всьому, що приносять люди — стареньким пальтам, шубам, теплим курткам. Дещо доводиться пороти й прати ледь не на вулиці. Потім «запчастини» від стареньких пальто жінка зрівнює по боках, зшиває докупи і кроїть лежаки. Із дрібніших деталей, як от рукава, komponує подушки.

«Спочатку один лежак робила два дні, а коли вже руку набила, то за ранок — відразу чотири. Навик з'явився, вже я бачила, що й куди можна прилаштувати», — розповідає пані Олександра.

Про львівські піддупники і дизайнерські маскхалати

Олександра Шоломіцька — людина не публічна. Свою допомогу бійцям не вважає чимось героїчним чи унікальним. І на той пост, що його у Фейсбуку розмістив керівник Спілки ветеранів АТО Олег Мотузко про пошиті її руками лежаки погодилося, аби земляки дізналися, що й отак можна допомогти фронту. Ну, й щоб відгукнулися ті мешканці громади, в кого вдома без діла лежить старий верхній одяг. Якщо привезете його до Спілки у Решетилівці, у вправних руках пані Олександри він стане теплими лежаками для бійців.

«Я ж не одна така, чимало жінок зараз шиє, — додає пані Олександра. — Моя знайома, коли дізналася, що шию для хлопців зі старих пальто, і собі вирішила долучитися. Знаю, що ще одній жінці у громаді також Спілка відвозила старі пальто на перешив. І це чудово, бо чим більше теплих речей поїде на передову, тим нашим захисникам буде комфортніше». Жінка розповідає, що у соцмережах у різних групах, що об'єднують садівників, городників чи квітників, зараз можна зустріти оголошення про збір сукна чи пошук матеріалів якраз для пошиву теплих лежаків або ж матеріалів для інших необхідних для фронту речей. Отак познайомилася із однодумцями з інших регіонів. Посміхаючись розповідає, що на Львівщині отакі лежаки, як шиє вона, називають піддупниками. Фронту

зараз допомагають всі небайдужі. Навіть гламурні дизайнери та блогери перекваліфікували свою діяльність під воєнні потреби. Для прикладу, доня пані Олександри у соцмережах стежить за модним столичним подружжям. До війни чоловік заробляв коштів блогерством, дружина майструвала дизайнерські капелюшки. Нині вона шиє фліски та маскхалати на передову, він зібраний від переглядів донати витрачає на закупівлю тканини, звітує за витрачені коштів, ще й допомагає дружині до маскхалатів шити шапки.

«Коли робимо щось корисне для фронту й для перемоги, тоді й життя налагоджується»

Потреба у верхньому одязі для лежаків лишається актуальною. Адже зима ще довга. Старі шуби, пальто натуральні й синтетичні, куртки із синтепоном — усе йде в хід, що може отримати нове життя й подарувати хлопцям на передовій тепло, врятувати від холоду. «Коли наші повезли першу партію лежаків на передову, бійці ділилися враженнями. Казали, якщо покласти на лежак каремат чи спальник, то ніби на перині спиш, — розповідає пані Олександра. — Ми продовжуємо збирати пальта, бо зима ж ще тільки почалася. Ось днями з Авдіївського напрямку хлопці телефонували, з якими Олег Мотузко підтримує зв'язок. У окопах та бліндажах самі піддони — більш нічого немає. Навіть клейонки, не говорячи про каремати чи спальники. Так що наші лежаки стануть у нагоді».

З іншого боку, війна підступна ще й тим, що все надбане бійці можуть втратити однієї миті, навіть без обстрілів позицій, по яких щодня прилітає. Напевно,

що бачили у соцмережах відео, де військовий розповідає, як уночі неподалік позицій прорвало дамбу після дощів. І буквально за 30 секунд затопило бліндажі. Бійцям довелося пірнати у крижану воду, аби врятувати зброю і хоч якісь речі. Олександра Шоломіцька народилася у Золотому, буквально за 30 кілометрів від Бахмуту. Зауважує, що добре пам'ятає бахмутські глиноземи і уявляє, як там на позиціях після дощів та відлиг. Тому й шиє лежаки із подушками, рада будь-якій допомозі від земляків із матеріалами для пошиття. Після кличу, що його дав у соцмережах Олег Мотузко, у Спілку АТО принесли старе пальто та дві шуби, а з одного зі старостатів привезли відразу 20 пальт. Допомагають і знайомі та подруги, котрі самі теж для фронту як не вареники варять, так кружки для бліндажів плетуть. Отак у Онищенках пані Ніна Мальцева організувала серед земляків збір старих пальто на лежаки. Тож якщо у вас вдома завалилися старенькі пальто чи інший верхній одяг, яким ви кутаєте консервацію чи де вусатий рудань влаштував собі котяче лігво, краще це добро передайте майстрині, аби воно зігріло хлопців на фронті.

Доки писала цей матеріал, пані Олександра вже відвезла до Спілки ветеранів АТО нову партію лежаків і забрала два мішки верхнього одягу, що його нанесли земляки. «Наші люди — найкращі! Біда нас лише гуртує ще більше, — зауважує пані Олександра. — Порахувала, що вже із півсотні лежаків зшила і якщо навіть десятих бійців зігріла, то вже на душі легше. Вони нас захищають, а ми повинні їх підтримати усім, чим можемо. Бо коли робимо щось корисне для фронту й для перемоги, тоді й життя налагоджується».

Настя ТОПОЛЯ